అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2019

అగ్ని-పుత్ర

సంపాదకీయం: మదర్ 141 వ జన్మదిన వార్షికోత్సవ సందర్భంలో ధ్యానించడానికి, ఆమెకు సంబంధించిన కొన్ని భావనలను మీ ముందుంచుతున్నాం. రక్షించే ఆమె కృపామయ హస్తం మన చేయి పట్టుకొని మనకు సహాయ మందిస్తుండగా మార్గంపై నడవడానికి మనలను ఉత్తేజపరచేందుకు మేము ఆమె జీవితపు కొన్ని ప్రకాశమయ క్షణాలను కూడా మీ ముందుంచుతున్నాం. ఆమె విశాల, విశ్వజనీన దివ్యమూర్తిత్వం, ఆమె అనుభవాలు బహుముఖీనమైనవి, యేకకాలంలో ఆధ్యాత్మిక, భౌతికాల రెండింటినీ అవి స్పృశిస్తాయి. ఆమె అనంతత్వపు సకల పార్శ్వాలను ఒకే ఒక సంకలనం లేక గ్రంథరూపంలో యిరికించడం సాధ్యం కాదు. అయినప్పటికీ మనం చేసేది యెంత కొంచెమైనా, ఆమె వైశాల్యతను క్షణమాత్రం దర్శించి ఆనందంతో ప్రకటించ సరిపోతుంది.

"ప్రపంచం విన్నది ఈమె గురించే అయితే
ఎటువంటి సంతసపరివర్తన జరిగినా ఆశ్చర్యం కలుగదు.
ఉత్పరిణమింపజేసే ఆమె హృదయ పరుసవేదియే
అవుతుంది ప్రతి సంతస మహిమమైన."

సావిత్రి, 731

ఆమె సంభాషణ సమయంలో వచ్చిన సందర్భాన్ని బట్టి ఆమె చెప్పినదాన్లోయే కొంచెమైనా సత్యం వుంటుందనే మాట నిజమే. స్థలాభావంచేత సంభాషణలను పూర్తిగా తెలియచేయలేం. బహుశా ఇంతకంటే యెంతో ముఖ్యమైన విషయమైనా, బహిర్గతం చేయబడకుండా వున్నది యెంతో వుండి వుండవచ్చుననేదీ యధార్థమే. ఇటువంటి సంకలనంలో దేనిలోనైనా అనేక పరిమితు లుంటాయనేదంగీకరిస్తూనే, ఆమె స్వీయసంభాషణల ద్వారా ఆమె జీవిత మొదటి క్షణాలను మీ ముందుంచ సాహసిస్తున్నాం.

అనువాదం: కె.వి. రావు (9849929254)

పృథివి ఆరంభం నుండీ ఎక్కడైనా, ఎప్పుడైనా ఒక చైతన్య కాంతిరేఖ ఆవిర్భవింగల అవకాశం ఉన్నప్పుడల్లా నేనక్కడ ఉన్నాను.

CWM 13:37

శ్రీమాత

చింతనలు

నేను నా జాతి

నేను దైవానికి తప్ప ఏ దేశానికీ, ఏ సంస్కృతికీ, ఏ సమాజానికీ ఏ జాతికీ చెందను.

దైవానికి తప్ప ఏ గురువుకూ, ఏ ప్రభువుకూ, ఏ శాసనానికీ, ఏ సాంఘిక సాంప్రదాయానికీ విధేయురాలను కాను.

నా జీవనాన్ని, సంకల్పాలను, ...సర్వస్వాన్ని ఆయనకు సమర్పించాను. అది ఆయన సంకల్పమయినట్లయితే సంతోషంగా ఆయన కొరకు నా రక్తాన్ని బొట్టు బొట్టుగా ధారపోయటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను. ఆయన సేవలో ఏదీ త్యాగం అన్పించుకోదు. సమస్తం పరిపూర్ణమయిన ఆనందమే.

CWM 13;38 — శ్రీమాత

నేనెపుడూ ఊర్ధ్వానికే చూస్తాను. సౌందర్యం, శాంతి, వెలుగు అక్కడ ఉన్నాయి. అవి క్రిందకి రావటానికి సిద్ధంగా ఉన్నాయి. వాటిని భూమిపై ఆవిష్కరించాలని ఎల్లప్పుడూ ఆకాంక్షించండి, పైకి చూడండి.

ప్రపంచంలో క్రింద ఉన్న వికృతమైనవాటిని చూడకండి. మీకు విచారంగా అనిపించినప్పుడల్లా నాతో కలిసి ఎప్పుడూ పైకి చూడండి.

CWM 13:68

శ్రీమాత

నేను భూమిపైకి ఈ భౌతిక ప్రపంచంలోకి తీసుకుని రావాలనుకొనేవి

1. పరిపూర్ణ చైతన్యం
2. సమగ్ర జ్ఞానం, సర్వజ్ఞత్వం
3. అజేయమైన, దుర్నిగ్రహమైన. తప్పించుకోలేని సర్వశక్తిమంతత, సర్వవ్యాపకత.
4. నిత్యమైన సంపూర్ణమయిన, చలించని ఆరోగ్యం; నిరంతరాయంగా నూతనీకరింబడే శక్తి
5. శాశ్వతమయిన యౌవ్వనం, నిరంతర అభ్యుదయం, అవరోధంలేని ప్రగతి.
6. పరిపూర్ణ సౌందర్యం, సంపూర్ణము, సంకీర్ణమయిన సామరస్యత.
7. తరిగిపోని, అధిగమించలేని ఐశ్వర్యం, విశ్వంలోని సంపద అంతటిపై నియంత్రణ.
8. ఆనందాన్ని పంచగల, నయంచేయగల శక్తి బహుమానం
9. ప్రమాదాలకు నిరోధకతను కలిగి ఉండటం, దుష్ప్రభావాలకు లోను కాకుండా ఉండగలగటం.
10. అన్ని క్షేత్రాలలో, అన్ని రంగాలలో పరిపూర్ణమైన అభివ్యక్తిచేయగల శక్తి.
11. బహుభాషా కోవిదత్వం. తన భావాలను అందరూ అర్థం చేసుకొనేటట్లు చేయగల సామర్థ్యం.
12. నీ కార్యాన్ని సిద్ధింపచేయటానికి అవసరమైనవన్నీ,

నా అభిలాష

1. వ్యక్తిగతంగా నేను శాశ్వతంగా పరమాత్మయొక్క పరిపూర్ణ ప్రకటన కావాలని,

2. అతిమానస విజయం, ఆవిర్భావం, పరివర్తన వెంటనే సంభవించాలనీ,

3. ప్రస్తుత, భవిష్య ప్రపంచాల నుండి దుఃఖం పూర్తిగా తొలగిపోవాలని.

CWM 13:41-42 శ్రీమాత

శ్రీమాతా! మీ కార్యం మానవులపై ఆధారపడదని విశ్వసిస్తున్నా, ఆశిస్తున్నా. ఏ మాత్రం మనుషులపై ఆధారపడదు. జరగవలసినది ఎంత ప్రతిఘటన ఎదురైనా జరిగి తీరుతుంది.

CWM 13:47 శ్రీమాత

పరమేశ్వరుడు ఈ ప్రపంచాన్ని సృష్టించమని చెప్పినపుడు ఏమి చేయాలో మీకెలా తెలిసింది?

నేను అందుకు నేర్చుకోవలసిందేమీ లేదు. ఎందుకంటే పరమేశ్వరుడిలో అన్నీ అంతర్భూతంగా ఉన్నాయి. ఈ విశ్వం మొత్తం, ప్రపంచ జ్ఞానం సమస్తం దానిని సృజించటానికి కావలసిన శక్తి అన్నీ కూడా. ఒక విశ్వం ఉండాలని ఆయన సంకల్పించి నిర్ణయించినపుడు ఆయన ముందుగా విశ్వంయొక్క జ్ఞానాన్నీ, దానిని సృష్టించటానికి కావలసిన శక్తినీ తీసుకువచ్చాడు. ఆ శక్తి నేనే. అపుడు ఆయన విశ్వాన్ని నిర్మించమని నాకు అనుజ్ఞ యిచ్చాడు.

*

మీరు మాలా ఎందుకు వచ్చారు? మీరు మీ నిజరూపంలో వచ్చి ఉండవచ్చు కదా?

నేను మీలా వచ్చి ఉండకపోతే ఎప్పటికీ మీకు సన్నిహితం కాలేను. 'నాలా ఉండండి' అని మీకు చెప్పటం సాధ్యం కాదు.

CWM 13:32 శ్రీమాత

మీరు మీ మాటలలోని సత్యాన్ని మేము గ్రహించేటట్లు చేయటానికి అవి వ్యక్తం చేయలేనిదేదో వాటిలో ఉంచుతారు. మీ మాటల ననుసరించి ఉండేదేమిటి?

చైతన్యం.

CWM 13:53 శ్రీమాత

నేను పూజింపబడాలని అనుకోను. నేను కార్యనిర్వహణకై వచ్చాను. ఆరాధింపబడటానికి కాదు. జనులు తమ హృదయాలు తృప్తిపొందే వరకు మిమ్మల్ని పూజించుకోవచ్చు. నిశ్శబ్దంగా, అజ్ఞాతంగా నా పనిని నిర్విఘ్నంగా కొనసాగించుకోవటానికి నన్ను వదిలిపెట్టమనండి. అన్ని ముసుగులకన్నా శరీరమే ఉత్తమమైనది.

CWM 13:46

శ్రీమాత

అనువాదం: డా. సరోజా ప్రసాదు (9704198298)

చైతన్యవంతంగా తయారుచేసిన దేహం

నేను చైతన్యవంతంగా తయారుచేసిన దేహంతో జన్మించాను — శ్రీఅరవిందు లకు తెలుసు, వారు నన్ను మొట్టమొదట చూసిన వెంటనే స్వేచ్ఛాజీవిగా జన్మించినట్లు చెప్పారు. అంటే ఆధ్యాత్మిక దృక్పథాన్నుండి ఎటువంటి కోరికా లేకుండానని. ఎటువంటి కోరిక, బంధమూ లేకుండా. అల్ప కోరిక ఉన్నా, ఏ కొంత బంధమున్నా ఈ పని చేయడం అసాధ్యం.

యోధుని వలె ప్రాణికం, పరిపూర్ణమైన స్వీయనియంత్రణతో (ఈ ప్రస్తుత అవతారపు ప్రాణికానికి లింగం లేదు — ఓ యోద్ధ) పూర్తిగా నిశ్చలమైన, అచంచలమైన యోద్ధ — కోరికలు లేవు, బంధాలు లేవు.

మనుషులు నీ పట్ల అసభ్యంగా ప్రవర్తించినప్పటికీ, లేక మనుషులు మరణించి నప్పటికీ లేక వెళ్ళిపోయినప్పటికీ నన్నది పూర్తి నిశ్చలంగా వదిలేది.

ఒక తల్లి ఆకాంక్ష, ఓ బలీయమైన సంకల్పం

ఇదెంత అసాధరణం.... అసాధారణ మనడ మెందుకంటే ఆమెవలన ఈ దేహంలో జన్మ పొందాను. ఆమె యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడు ఆమెకో గొప్ప ఆకాంక్ష ఉండేది. ఆమె నాకంటే కచ్చితంగా యిరువది సంవత్సరాలు పెద్దది. నేను పుట్టినప్పుడామెకు యిరువదో సంవత్సరం, నేనామె మూడవ బిడ్డను.... మొదట ఓ కుమారుడు, రెండుమాసాల వయసులో టర్కీలో మరణించాడు.... ఆ తరువాత సోదరుడు ఈజిప్టులోని అలెగ్జాండ్రియాలో జన్మించాడు. ఆ తరువాత నేను, కచ్చితంగా ఆమె యిరువదియవ సంవత్సరంలో పారిస్‌లో జన్మించాను. ఆ సమయాన (ప్రత్యే కించి ఆమె మొదటి బిడ్డ మరణించి నప్పటినుంచి) ఆమె పిల్లలు ప్రపంచంలోనే ఉత్తమంగా ఉండాలన్న ఓ గొప్ప ఆకాంక్ష వంటిది కలిగిందామెలో. ఇదొక గాఢవాంఛ గాదు, ఆదేమిటో నాకు తెలియదు. ఆమెకున్న సంకల్పం ఎటువంటిది! మా అమ్మకు బాహ్యప్రభావాల కన్నింటికి ఎంతమాత్రం చలింపని ఓ బలీయమయిన సంకల్ప మున్నది, ఓ యినుప కడ్డీ వంటిది. ఒక్కసారి తాను నిర్ణయించుకున్నదంటే, తన

కళ్ళ ముందే ఎవరైనా మరణిస్తున్నా సరే తాను ఆ నిర్ణయాన్నుండి తొలగడ ముండదు. 'నా బిడ్డలు ప్రపంచంలోనే ఉత్తమోత్తమంగా ఉండాలి' అని ఆమె నిర్ణ యించారు.

అభివృద్ధి చెందాలన్న భావమొకటున్న దామెకు; ప్రపంచం అభివృద్ధి చెందుతున్నదని భావించారామె. ఇంతకు ముందు వచ్చిన వారందరి కంటె మేము బాగా ఉండాలి — అది చాలు.

ఇది అసాధరణం, కాని అది చాలు

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, ఆగష్టు 15, 1961

నియమనిష్టలు గల, స్థిరచిత్తంగలవారిచేత పెంచబడ్డాను. మా అమ్మ ఓ ఇనుపకడ్డీ వంటిదని తెలుసా. మా చిన్నప్పుడు మేము భూమీ్మద ఉన్నది వేడుకకోసం గాదని, అదొక నిరంతర నరకమనీ(ప)కాని మేము దాన్ని భరిస్తూ జీవించాలని మా కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తించడంలోనే మాకు సంతృప్తి సాధ్యమవుతుందని పదే పదే చెప్పడంలోనే సమయాన్ని గడిపేది.

ఓ దివ్యమయిన బోధ, బంగారుకొండా! (ప్రియమైన బిడ్డా!) దివ్యం. నా కామెపట్ల ఉన్న కృతజ్ఞత కంతు లేదు. సరదానో, సుఖాన్నో, మరి దేనినైనా కావాలని నా దేహమడుగ లేదెప్పుడూ. 'అదే జీవితం', 'ఉన్నదాని నున్నట్లుగా నీవు చేపట్టాలి' అని చెప్పింది.

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, మే 29,, 1962

ఓ బలమయిన, సమతుల్యమయిన భౌతిక దేహం

మా నాన్న అత్యద్భుతమయిన ఆరోగ్యంతో బలంగా — ఎంతో సమతూకంతో ఉండేవారు. ఆయనెంతో పొడవు గాదు కాని దృఢంగా ఉండేవారు. ఆయన చదువంతా ఆస్ట్రియాలో జరిగింది (ఆ సమయంలో ఆస్ట్రియాలో ఎక్కువగా ఫ్రెంచి మాట్లాడేవారు, కాని తనకు జర్మను భాషా తెలుసు.) ఆయనక్కడ అసాధారణ రీతిలో గుర్రపుస్వారీ చేసేవారు. మోకాళ్ళతో నొక్కుతూ సరళంగా గుర్రాన్ని నేలకు వంచేటంత బలాఢ్యు లాయన. పిడికిలితో ఒక్క దెబ్బతో దేని నయినా, ఆ రోజుల్లో ఉన్న ఐదు ఫ్రాంకుల వెండినాణాన్ని గూడా పగులగొట్టేవారు. ఒక్క దెబ్బతో రెండు ముక్క లయ్యేది.

ఆయన కథలూ చెప్పేవారు! లభించిన ప్రతి నవల చదివేవారనుకుంటాను. ఆయనకు దొరికే కథలన్నీ అసాధరణ సాహసోపేతమయిన కథలు, ఆయనకు సాహసాలంటే ప్రీతి. మేము చిన్నపిల్లలుగా ఉన్నప్పుడు ఉదయానే చాలా ప్రాతఃకాలాన తన గదికి రమ్మనేవారు, మంచం మీద కూర్చుని ఉన్నప్పుడే ఆయన చదివిన పుస్తకాలనుండి కథలు చెప్పేవారు. కాని వాటిని తనవే అన్నట్లు నియమాలు పాటించనివారితో, క్రూరజంతువులతో తాను చేసిన అసాధారణ సాహసా లన్నట్లు చెప్పేవారు.... ఏ కథ తీసుకున్నా అది తనదన్నట్లు చెప్పేవారు. అది అమితంగా ఆనందించేవాళ్ళము!

కాని ఆయన మాట విననందువలన ఓ రోజు (మాటియో వయస్సు 10 లేక 11 ఉండవచ్చు), నేను భోజనశాలో కొచ్చాను. నాన్న సోఫాలో కూర్చుని, మోకాళ్ళ మధ్య అతనిని బంధించి, చొక్కా విప్పి కొడుతుండడం చూశాను; ఎందుకనేది నాకు తెలియదు. మరీ తీవ్రంగా కొట్టడమూ గాదది, అయినప్పటికీ.... లోపలికొచ్చి, నిటారుగా నిలిచి "పప్పా, మరొకసారిలా చేస్తే ఈ యిల్లు వదిలిపెట్టి పోతాను!" అన్నాను ఎంతో అధికారంతో. బాబూ! ఆపేశఆరాయన, మరొకసారెప్పుడూ అలా చేయలేదు.

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, ఆగష్టు 5, 1961

తనకు తానే గురువుగా ఉండడం

...మిమ్మల్ని మీరు చైతన్యంతో వ్యవస్థీకరించుకొంటే, దానితో నియంత్రించబడుతూ, దిశానిర్దేశం చేయబడుతూ ఉంటే మీ విధికి మీరు గురుత్వం వహిస్తారు. ఆ విలువ దక్కేది కష్టపడి ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు.... ఏ విషయంలోనయినా — బానిసగా ఉండడం కంటే గురువుగా ఉండడం అభిలషింపదగిన దనిపిస్తుంది. కళ్ళేలు పట్టుకుని లాగబడుతూ, నీ కిష్టమున్నా లేకున్నా చేయడం సంతోషదాయకం కాదు. యేదో కళ్ళేలు పట్టుకొని లాగుతున్నందువల్ల, లాగేదాన్ని నీవు చూడనైనా చూడకుండా బలవంతంగా అది చేయడం చీకాకు కల్గిస్తుంది.

ఏదేమయినప్పటికీ నాకు తెలియదు. కాని నా చిన్నతనంలోనే అదెంతో చీకాకు కలిగించేది. ఐదేళ్ళకు భరింప శక్యం గానట్లు నా కన్పించడం ఆరంభమయింది. మరే విధంగా నయినా నన్నితరు లెవరూ తిట్టే అవకాశం రాకుండా ఉండే మార్గం

కోసం చూశాను. ఎందుకంటే సహాయపడగల్గిన వారెవరూ నాకు తెలియదు, మీకున్నట్లు నాకా అవకాశం లేదు, 'మీరు చేయవలసినదిది!' అని చెప్పేవారెవరూ లేరు. అది చెప్పేవారు లేరు. నాకు నేను తెలుసుకోవలసిందే. తెలుసుకున్నాను. దానిని ఐదేళ్ళ వయసులో ఆరంభించాను నాకు నేనుగా.

అమ్మ: ఆమె అద్భుత స్పర్శ, పుట 7

ప్రపంచ దైన్యత

ఒకసారి నాకు గుర్తు.... నన్నామె ఎంతో ఎక్కువగా తిట్టింది. (కాని అదెంతో మంచిదయింది, ఎంతో మంచి పాఠం) నేనసలు చేయని విషయాలకు చాలా చాలా సార్లు తిట్టేది. నేను చేసినది ఆమెకు అర్థంకానప్పుడు కూడా దానిని గురించి నా మీద విరుచుకు పడింది. (అదెంతో మంచి ఉద్దేశంతో చేశాను) ఆమె అనుమతి లేకుండా ఎవరికో ఏదో యిచ్చాను. అదెంతో నేరమన్నట్లు నిందించింది! మొట్టమొదట బెట్టుగా 'నేనది చేయలే' దన్నాను. అబద్ధమాడుతున్నా వన్నది. అప్పుడొకసారి నిశ్శబ్దంగా ఆమె వంక చూసి నాలో నేను ఈ మానవదైన్యత నంతటినీ, ఈ మానవ అసత్యతంతటినీ. అనుభూతి చెందాను, నిశ్శబ్దంగా కన్నీళ్ళు కారడ మారంభమ యింది. "ఏం! ఇప్పుడేడుస్తున్నావా!" అన్నది. దానితో విసుగొచ్చింది. "ఓహ్, నా గురించి ఏడవడం లేదు, ప్రపంచ దైన్యత గురించి" అన్నానామెతో.

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, ఆగష్టు 5, 1961

గాయానికి చికిత్స

బాల్యంలో నా చిన్నప్పుడు ఆటల నేస్తాలతో విభేదించినప్పుడు ఉపయోగించిన చికిత్సనే మీకు చెప్తున్నాను. ఆ సమయంలో మీలాగే ఎంతో సన్నిహితులు దూషించినప్పుడు, కేవలం నే నెవరి పట్ల సానుభూతితో దయగా ఉండేదానినో ప్రత్యేకించి వారలా అంటే నాకు బాధ కలిగేది. నాకునేనే "తప్పు చేసినట్లు బాధపడుతూ దీనంగా ఉండడ మెందుకు?" అని చెప్పుకునేదానిని. వారు చెప్పిందే సరైనదైతే సంతోషంగా నన్ను నేను సరిదిద్దుకోవాలి, వారిది తప్పయితే దాని గురించి నేనెందుకు బాధపడటం — వారి తప్పుకు వారే బాధపడాలి. ఈ రెండింటిలో ఉత్తమంగా ఎంతో గౌరవప్రదంగా చేయగలిగేదేమంటే గట్టిగా ఉండడం, శాంతంగా అచంచలంగా ఉండడం.

ఎనిమిదేళ్ళ వయసులో నాకు నేను చెప్పుకున్న ఈ పాఠం దాని ననుసరించడానికి ప్రయత్నించడం యిప్పటికీ అటువంటి విషయా లన్నింటిలో సబబుగా ఉంటున్నది.

అమ్మ: అద్భుతమయిన స్పర్శ, పుట 11

అనువాదం: అరుణా మోహన్ (9866117137)

పరిహాసాస్పద జీవితం

కొంతకాలం నేను ఒక ప్రభుత్వేతర పాఠశాలకి వెళ్ళాను: నేను ప్రభుత్వ పాఠశాలకి వెళ్లలేదు, కారణం నా తల్లి ఒక ఆడపిల్ల ప్రభుత్వ పాఠశాలలో ఉండటం సరికాదని అనుకుంది! నేను ఆ సమయంలో అత్యంత పేరు గాంచిన ఒక ప్రభుత్వేతర పాఠశాలలోనే ఉన్నాను, అక్కడ ఉపాధ్యాయు లందరూ నిజంగా చాలా సమర్థవం తులు. బాగా పేరు పొందిన భూగోళశాస్త్రి ఉపాధ్యాయుడు వ్రాసిన పుస్తకాలు భూగోళశాస్త్రం విషయంలో చాలా ప్రసిద్ధి పొందాయి. అతను చాలా ఉత్తముడు. కనుక మేము భూగోళశాస్త్రం చదివేటప్పుడు నాకు పటములంటే చాలా ఇష్టం వుండేది. కారణం వాటన్నిటినీ కేవలం చిత్రీకరించడమే. ఒక రోజు ఉపాధ్యాయుడు నన్ను చూచి (అతను చాలా చెలివైన వ్యక్తి) ఇలా అడిగాడు — "పట్టణాలు, పెద్ద నగరాలు నదులన్నచోట నిర్మించబడతాయి, ఎందువలన?" అని. "ఈ ప్రశ్న నన్ను అడగకపోవడం నా అదృష్టం" అని తమలో తాము అనుకుంటున్నట్లుగా ఉన్న విద్యార్థులందరి ఆశ్చర్యకరమైన చూపులను నేను గమనించాను. "కాని, ఇది అతి సాధారణమైన విషయం, ఎందువలనంటే నదులు సహజసిద్ధమైన ప్రయాణ మార్గాలు" అని నేను బదులు చెప్పాను. (శ్రీమాత నవ్వారు) అతను కూడా కొంచెం ఆశ్చర్య పోయాడు. అది ఆలా జరిగింది, నా చదువంతా అలాగే జరిగింది. సమయమంతా నేను చాలా ఆనందంగా గడిపాను — చాలా... చాలా... ఆనందించాను, అది అంతా గొప్ప నవ్వులాట!

సాహిత్య విషయాల అధ్యాపకుడు, సమస్త ఆచారవ్యవహారాల అవగాహన సంపూర్ణంగా కలిగి ఉన్న వృధ్ధుడు. అబ్బ, అతడు ఎంత విసుగు కలిగించేవాడని, ఓహ్! కాబట్టి, అందరు విద్యార్థులు వారి ముక్కులు నేలకి రాసుకునేలా తలవంచుకుని కూర్చుని ఉండేవారు. అతడు వ్యాసరచన కొరకు విషయాలు ఇచ్చేవాడు — 'వాయిదా వేసే పద్ధతి, రేపటి పథము'. గురించి తెలుసా? నాకు 12 సంవత్సరాల

వయసప్పుడు నేను దానిని వ్రాసాను. అతని ప్రశ్నకి బదులుగా నేను రాసిన కాగితమది! అతడు ఒక లోకోక్తి ఇచ్చి (పదాలు ఇప్పుడు నేను మరిచిపోయాను) దానికి సంబంధించిన అన్ని అర్థవంతమైన విషయాలు చెప్పించాలని అనుకునేవాడు! నేను నా కథ వినిపించాను, ఆ చిన్న కథ, 12 సంవత్సరాల వయసప్పుడు రాసినది — అటు తరువాత అతడు నన్ను సందేహాస్పదమైన చూపులు చూసేవాడు — నేను దానికి ఒక దుమారం లేపుతానని అతననుకున్నాడు... ఓహ్! కాని, నేను ఒక మంచి అమ్మాయిని కదా!

కాని అది ఎప్పుడూ అంతే: జీవితం కేవలం వట్టి పరిహాసం. ఏదో ఒకదాన్ని తీసుకొని దాని వంక గంభీరంగా చూస్తూ వుంటుంది.

శ్రీమాత: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, జూలై 26, 1967

భాషలు అభ్యసించడం

కనుక, అదీ చేతన — తరువాత సాధారణ మానసికస్థాయిలో నేర్చుకొన్న, అభివృద్ధి చెందిన కాలం — బడి రోజులు. (శ్రీమాత దానినిలా విశదీకరించారు: "నిజానికి, చదువుకున్న సంవత్సరా లన్నింటిలోను చేతన వృద్ధి పొందుతూనే వుంది. నేను వల్లె వేస్తూ లేక చిలుక పలుకులు వలె విషయాలు నేర్చుకోలేదు. నాకు వాటిని అర్థం చేసుకోవలసిన అవసరం కన్పించేది. నేను ఎప్పుడయితే కొంత అర్థం చేసుకున్నానో, ఆ వెంటనే అది నాకు పూర్తిగా గ్రహింపుకొచ్చేది. ఇంకొకలా చెప్పాలంటే అభ్యసించే ఆ సమయం ఇంకా బౌద్ధికమైనది కాలేదు.అందువలన, దానిని చేతన వికాససమయంలోని ఒక భాగంగా అనుకోవచ్చు.") నా లోని ఉత్సుకత నన్ను చదవడం నేర్చుకునేలా చేసింది — అది ఎలా జరిగిందో నేను మీకు చెప్పనా? నాకు సుమారు 7 సంవత్సరాలప్పుడు, ఏడు సంవత్సరాల లోపే, నా కంటె 18 నెలలు పెద్దవాడయిన నా సోదరుడు స్కూలునుండి వచ్చినప్పుడు పెద్ద పెద్ద చిత్రాలు ఇంటికి తీసుకుని వచ్చేవాడు (మీకు తెలుసు కదా, పిల్లలకోసం పెద్ద పెద్ద చిత్రాలు — వాటిని గూర్చి క్రింద శీర్షికలతో, ఈ రోజులలో కూడా వాటిని ఉపయోగిస్తున్నారు) అందులో ఒకటి అతను నాకు ఇచ్చాడు — "అక్కడ ఏమి వ్రాసి ఉంది?" అని నేను అడిగాను, "చదువుకో" అని అతనన్నాడు. ఎలా చదవాలో నాకు తెలియదని నేను జవాబు చెప్పాను. "అయితే నేర్చుకో" అన్నాడు. "సరే"

— నేను అతనితో అన్నాను — "నాకు అక్షరాలు చూపించు". అతను నాకు ఎ-బి-సి వంటి అక్షరాలున్న పుస్తకం తెచ్చి ఇచ్చాడు. రెండు రోజులలో నేను నేర్చుకుని మూడవ రోజు చదవడం మొదలుపెట్టాను. అలా నేర్చుకున్నాను. "ఓహ్, ఓహ్! ఈ అమ్మాయి బాగా వెనబకబడింది. 7 సంవత్సరాల వయస్సు, అయినా ఆమెకి చదవడం రాదు — అవమానకరమైన విషయం!" అనేవాళ్ళు. కుటుంబమంతా దాని గురించి చికాకు పడేవారు. అప్పుడు వారందరూ ఆశ్చర్యపోయేటట్లు చేసేలా ఒక వారం రోజులలోనే సంవత్సరాల తరబడి చదవ వలసినదంతా నేను తెలుసు కున్నాను. ఇది వారిని తిరిగి ఆలోచించుకునేలా చేసింది.

అమ్మ: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, జూలై 25, 1962

శిరస్సుపై ప్రకాశవంతము, శక్తివంతమైన చేతన

నిజానికి నా స్వంత యోగానికి సంబంధించిన తీరు చూస్తే... నాకు 5 సంవత్సరాల వయస్సప్పుడు (నేను ఇంకా ముందే ప్రారంభించి ఉండి ఉండవచ్చు, కాని సరిగా జ్ఞాపకము లేదు)... మంచిది, నేను చేతనతో ప్రారంభించాను. నిజమే అదేమిటనేది నాకు ఏమీ తెలీదు. కాని నా మొదటి చేతన అనుభవం 'ఇక్కడ' (శిరస్సు పైన ఆమె సూచించారు). నాకు అది ఒక కాంతిలా, శక్తిలా అనిపించింది. నేను దానిని 'అక్కడ' 5 సంవత్సరాల వయస్సప్పుడు సంవేదించాను. (అదే విధమైన సూచన) అది చాలా ఉల్లాసభరితమైన అనుభూతి — నేను ప్రత్యేకంగా నా కొరకే తయారుచేయబడ్డ చేతులున్న చిన్న కుర్చీలో కూర్చునేదాన్ని, నా గదిలో ఒంటరిగా, నేను... (అదేమిటో నాకు తెలియదు, చూడండి, ఒక విషయం కాదు, ఏమీ కాదు — మానసికమైన శూన్యత) చాలా శక్తివంతమైన, చాలా ప్రకాశ వంతమైన, చాలా ఉల్లాసభరితమైన ఏదో అనుభూతి, ఇదిగో, ఇక్కడ (శిరస్సు పైన) చెందేదాన్ని. అది చేతన అని నాకు అనిపించింది, "దానికై నేను జీవించాలి, అలా నేను అవ్వాలి". సహజంగా ఆ మాట లన్నిటితో కాదు, కాని... (శ్రీమాత ఊర్ధ్వముఖంగా ఆకాంక్షని సూచిస్తారు) అప్పుడు నేను దానిని క్రిందకు లాగేదాన్ని. ఎందుకంటే – అది— అదే నా నిజమైన మనుగడకు కారణం కనుక.

శ్రీమాత: *ఒక శిష్యునితో సంభాషణ*, జూలై 25, 1962

అనువాదం: డా. విజయలక్ష్మి (98940 20952)

బడి రోజులు

నేను చాలా చురుకైన విద్యార్థినిని. ఎందుచేతనంటే ప్రతి విషయాన్ని అవగాహన చేసుకోవాలనుకుంటాను. నేను విషయాలు నేర్చుకోడానికి ఇష్టపడతాను. ఇతరుల్లా బట్టీ పట్టను. నేను ప్రతిదాన్ని అర్థం చేసుకోవాలనుకుంటాను. నా జ్ఞాపకశక్తి అద్భుత మైనది. ధ్వనులను, దృశ్యాలను జ్ఞాపకం పెట్టుకోవడంలో నాకు నేనే సాటి. నేను ఒక్కసారి గట్టిగా చదివానంటే, మరునాడు ఉదయానికి నాకు పూర్తిగా తెలిసే వుండేది. నేను అధ్యయనము చేసిన లేక చదివిన పుస్తకాల్లో ఏదైనా భాగాన్ని నాతో ప్రస్తావించినట్లయితే అది ఫలానా పుటలో వుందని చెప్పడమే గాక, ఆ పుటలో గుర్తించ గలిగేదాన్ని. అదెప్పుడు మసకబారేది కాదు, ఇదంతా తాజాగా మనసులో మెదులుతుండేది. కాని ఇదంతా సాధారణ అభివృద్ధి జరిగే సమయంలోని విషయం.

అప్పుడు చాలా చిన్న వయసులో (ఎనిమిది లేక పదేళ్ళుండవచ్చు) నేను చదువుతో బాటు చిత్రకళను కూడా ప్రారంభించాను. పన్నెండేళ్ళ వయసులోనే ప్రతిరూపాల్ని చిత్రించేదాన్ని. కళలు, సౌందర్యానికి సంబంధించిన అన్ని పార్శ్వాలను ప్రత్యేకముగా సంగీతము, చిత్రకళ నన్ను మంత్రముగ్ధం చేశాయి. ఆ సమయంలో చాలా తీవ్రమైన ప్రాణిక అభివృద్ధి జరిగింది. అంతర్ముఖముగా ఒక రకమైన మార్గదర్శి ప్రత్యక్ష పర్యవేక్షణతో నా విద్యాభ్యాసము కేంద్రీకృతమైనది. ఇంద్రియజ్ఞానము, అనుభవాల అధ్యయనము, వాటికి సంబంధించిన పరిశీలనలు, నైపుణ్యాల తులనాత్మక అధ్యయనాలు, రుచి-వాసన-వినికిడికి సంబంధించిన సంపూర్ణ పరిధి పరిశీలన, అనేక రకాల అనుభవాలుగా వర్గీకరణ అది. బహుపార్శ్వాల జీవన వైవిధ్యాలు జీవితములో అనేక అనుభవాల వడబోత — కష్టాలు, సంతోషాలు, ప్రమాదాలు, బాధలు, సమస్తము ఒక సంపూర్ణ అధ్యయనము! తీర్పు వెలువరిస్తూ, నిర్ణయాలు చేస్తూ, వర్గీకరిస్తూ, యేర్పాటుచేస్తూ, వ్యవస్థీకరిస్తూ, అంతరంగంలో యెప్పుడూ యీ సన్నిధి ఉండేది.
శ్రీమాత సంభాషణ జూలై 25, 1962

అనేక విభిన్న విషయాలు

నేను అనేక విషయాల్లో కృషి చేసాను. కాని ఎందులోను మంచిస్థాయిలో నున్నానని చెప్పేవారు కాదు. చదువులోను, చిత్రకళలోను, సంగీతంలోనే కాక

అనేక రంగాల్లో తీరిక లేకుండా పనిచేస్తున్నా, నా సంగీతప్రావీణ్యము చెప్పుకోతగ్గ రీతిలో లేదు, నా చిత్రకళ కూడా ప్రశంసనీయము కాదు, నా చదువు కూడా అసంపూర్ణమని చెప్పవలసిందే. బహుశా ఇది సత్యము కూడా. అయినప్పటికీ వాటి ప్రయోజనం వాటి కుంది. మనసు విశాలమవడానికి, మనస్సు, బుద్ధి కోమలం గావడానికి సహాయపడింది.

నాకు ఎనిమిదేళ్ళ వయసులో టెన్నిస్ నేర్చుకున్నట్లు గుర్తుంది. అపుడు అది నా మనోభీష్టము. నేను ఎప్పుడూ నా కంటే చిన్నవయసు సహచరులతో ఆడాలని కోరుకోలేదు. ఎందుచేతనంటే దానివలన నేనేమీ నేర్చుకోలేను. (సాధారణంగా నేనే వారిని ఓడించేదాన్ని) నేను ఎల్లవేళలా నా కంటే ఉత్తమమైన ఆటగాళ్ళతో ఆడేదాన్ని. ఒక్కోసారి వాళ్ళు ఆశ్చర్యచకితులయ్యేవారు. కాని చివరకు నాతోనే ఆడేవారు. నేను ఎప్పుడూ గెలవకపోయినా చాలా నేర్చుకున్నాను. నేను కత్తిసామును కూడా ప్రోత్సహించేదాన్ని. అది చాలా గొప్పగా చెప్పుకోతగ్గ సంగతి, ఎందుచేతనంటే అది ఒక నైపుణ్యము నివ్వడమే కాకుండా, దౌర్జన్యము నెదుర్కొనే సమయాన ఒక క్రమశిక్షణతో కూడిన వేగవంతమైన కదలికల నియంత్రణ నిస్తుంది. నేను 'గురి' చూడటము కూడా నేర్చుకున్నాను. నేను పిస్టలుతో బాటు తుపాకీని కూడా కాల్చడము నేర్చుకోవడమువలన విశిష్టమైన స్థిరత్వము. నైపుణ్యము, కచ్చితమైన దృష్టి అలవడింది. అది ప్రమాదాల నడుమ కూడా నిలకడగా, ప్రశాంతముగా వుండడానికి దోహదపడింది

శ్రీమాత: *ఆమె అద్భుత స్పర్శ*, పుటలు 16-19

పరిపూర్ణత వైపు పురోభివృద్ధి

ఇచట ఒక సంగతి వుంది (ఇపుడు నాకు అర్థమైనది. కాని నాకు ఆ సమయములో ఎందుకనలా జరిగిందో తెలియదు) నేను ఏదైతే చేయాలనుకుంటానో దాన్ని చేయగలిగేదాన్ని. అది జీవితాంతము శ్రద్ధాసక్తులతో చేయవలసిన ముఖ్యమైనది కాదది అని కొంతకాలమైన తరువాత అనుభవానికొచ్చేది. కాబట్టి నేను మరో పని చేయడానికి ఉపక్రమించేదాన్ని. చిత్రకళ, సంగీతము, శాస్త్రిజ్ఞానము, సాహిత్యము... ప్రతిదీ తీసుకునేదాన్ని. వ్యావహారిక విషయాలు కూడా తీసుకునేదాన్ని. ఎల్లవేళలా ఏ పనైనా ఒక అసాధారణ సౌలభ్యంతో చేసేదాన్ని. అలా కొంతకాలం చేసి, ఆ

తర్వాత నేను దాన్ని వదిలేసేదాన్ని. మా అమ్మ (ఆమె చాలా దృఢమైన వ్యక్తి) అనేది: "నా కుమార్తెకు ఏ పనైనా చివర వరకు దృష్టిపెట్టి నిర్వహించే సమర్థత లేదు". అదలా వుండేది. దేని మీద చివరి వరకు దృష్టిపెట్టలేని అసమర్థత, ఎప్పుడూ ఏదో పని చేపట్టడం, అదివరకు చేస్తున్నదాన్ని వదలివేయడము. కొంతకాలమయిన తర్వాత మరొకదాన్ని ప్రారంభించడము. "నిలకడ లేదు, నిలకడ లేదు ఆమె ఎప్పుడూ ఏదీ జీవితంలో సాధించలేదు" అనేది (శ్రీమాత నవ్వుతారు)

ఇంకా అధికంగా యేదో చేయాలని, యింకా బాగా, యింకా యెక్కువగా, యింకా బాగా చేయాలని పసివాని అనంత ప్రయత్నంలా వుండేది. అభివృద్ధి చెందాలనే తపన, పరిపూర్ణత వైపు కొనసాగాలనే లక్ష్యము. నేను అనుకునే పరిపూర్ణత, జనసామాన్యము ఆలోచించేదాని కన్నా అతీతమైనది. "ఏదో" అదొక అనిర్వచనీయ మైనది. దాన్ని నేను ప్రతిదానినుండి అపేక్షించాను.

శ్రీమాత: ఓ శిష్యునితో సంభాషణ, జూలై 26, 1967

అనువాదం: జి. వి. యస్. ప్రసాదు (9848532224)

అతి మృదువైన స్వభావం, అతి విశాలమైన ఆలోచనా పరిధి

ఓసారి, చాలా కాలం క్రిందట, శ్రీఅరవిందులు నాతో తమ బాల్యం గురించి, తమ పెంపకం గురించిన విషయాలను ప్రస్తావిస్తున్నప్పుడు నేనడిగాను, "ఎందుకని ఒక వ్యక్తిగా నేను ఏ విశిష్టతా లేని అతిసామాన్య జీవిగా ఉన్నాను? నాకు ఏదైనా చేయగల సత్తా వుంది, ఏది చేయాలని ప్రయత్నించానో దానినంతా చేసాను. కానీ ఎప్పుడూ, శ్రేష్టమైన రీతిగా చేయలేదు: ఎప్పుడూ ఈ విధంగానే (సాధారణ స్థాయిని సూచించే సంజ్ఞ)". అప్పుడు వారిచ్చిన సమాధానం, "ఎందుకనగా అది అతి మృదువైన స్వభావాన్ని అలవరుస్తుంది — అతి మృదువైన స్వభావాన్ని, ఒక విశాలమైన ఆలోచనా పరిధిని: ఎందుకనగా ఒక రంగంలో పరిపూర్ణ ప్రావీణ్యాత సాధించిన వ్యక్తులు ఆ ఒక్కదానిపైనే ఏకాగ్రత వహించి వుంటారు, దానిపైనే విశేషమైన ప్రత్యేకతను ప్రదర్శిస్తారు". ఆ సమయంలో, ఆ సమాధానాన్ని ఒక చంటిపిల్లను బుజ్జగించడానికి చేసే లాలింపుగా తీసుకున్నాను. కానీ, ఇప్పుడు నాకు అర్థమయింది, ఉండవలసిన ముఖ్యమైన లక్షణం, ఒక శాశ్వతమైన అభిప్రాయం గాని ఒక నిర్దిష్టమైన భావనగాని ఏర్పరచుకో కూడదని, ఒక నిశ్చితమైన తీర్పుకు

రాకూడదని, ఒక పరిపూర్ణమైన సిద్ధిని పొందానన్నటువంటి భావన లాంటిది — అట్టి అభిప్రాయం గనక కలిగిందంటే ప్రగతిపథంలో అడుగేయటం ఆగిపోయిందన్న మాట. అశక్తతా భావన (నేనలా సగటుకు మించిన స్థాయిలో ఏ పని నెరవేర్చలేనని, ఏ విధంగానూ అసాధారణ మనతగ్గది చేయలేననే భావన) నిన్నీ నిరీక్షణా స్థితిలో నిలిపేస్తుంది, (ఉన్నతంగా ఎదగాలనే ఆకాంక్షను సూచించే సంజ్ఞ), ఏదో శ్రేష్టతర మైనది చేయాలనే తపనను కలిగిస్తుంది. కాబట్టి ఉండవలసిన అతి ముఖ్యమైన లక్షణం మృదువైన స్వభావం, మృదువైన స్వభావంతో పాటు విశాలమైన ఆలోచనా పరిధి: దేనినైనా పనికిరాదని లేక చెడ్డదని లేక అధమస్థాయికి చెందినదని తిరస్కరించ కూడదు — దేనినైనాగాని; దేనినీ నిజంగా శ్రేష్టమైనదని, సుందరమైనదనే నిర్ణయానికి రాకూడదు — దేనికైనా గానీ, ఎల్లప్పుడు వివృతమై ఉండాలి, ఎల్లప్పుడూ తెరుచు కొని ఉండాలి.

ఆదర్శవంతమైన స్థితి ఏమిటనగా మృదుమధుర స్వభావం, శీఘ్ర గ్రహణశక్తి. అనగా దైవ ప్రభావంపై ఎంత సంపూర్ణమైన విశ్వాసం కలిగి వుండాలంటే, ఏది సంభవించినా, సహజంగా గాని, అనాలోచితంగాగాని, అప్రయత్నంగాగాని, ఈ జీవి అనబడు పరికరం తప్పకుండా తక్షణం తనకు తానుగా అందుకు అనుగుణంగా మలుచుకుంటుందని, తప్పనిసరిగా తనకున్న సంగీతసాహిత్యం లాంటి కళాత్మక కౌశల్యతలతో పాటుగా.

The Mother: Corespeondence with a Disciple, Feb 18, 1967

చరిత్రలో అపభ్రంశాలు

బాల్యంలో, పది పన్నెండేళ్ళ వయసున్నప్పుడు, నాకు కొన్ని ఆసక్తికరమన తగిన అనుభవాలు కలిగాయి. అవి ఏమాత్రం అర్థమయ్యేవి కావు. నా వద్ద కొన్ని చరిత్రకు సంబంధించిన గ్రంథాలుండేవి — మీకు తెలుసు, అవి చరిత్రను నేర్చుకో వడానికి నిర్దేశించిన పాఠ్యపుస్తకాలు. వాటిని చదువుతున్నప్పుడు ఉన్నట్టుండి ఆ పుస్తకం స్పష్టంగా కనిపించినట్లుండేది లేక అచ్చువేయబడ్డ దృశ్యాలుగా అక్షరాలు సుస్పష్టంగా కనిపించేవి, తదితర పదాలను, చిత్రాలను సైతం చూడగలిగేదాన్ని. నాకేమి జరుగుతున్నదో ఏమాత్రం స్పృహ ఉండేది కాదు! నా కది ఎంత సహజంగా ఉండేదంటే ప్రతివారికి ఆ విధంగానే ఉంటుందనుకొనేదాన్ని. అయితే, నేను నా

సోదరుడు అతిసన్నిహితంగా ఉండేవాళ్ళం. (నాకన్నా సంవత్సరంన్నర పెద్దవాడు). నేనతనికి చెప్పేదాన్ని, "చరిత్రలో అసమంజస సంఘటనలు, అభూత కల్పనలు నమోదయ్యాయి, తెలుసా — అవి ఈ విధంగా వుండాలి, ఆ విధంగా కాదు: ఈ విధంగా వుండాలి:!". ఇక ఎన్ని మార్లో ఎవరో ఒకర్ని గురించి నేను సరిదిద్ది చెప్పినవి తరువాత యదార్థాలని తేలేవి. ఒక వ్యక్తిలో సంస్కరించతగ్గ లక్షణాలు వాస్తవంగా, క్షుణ్ణంగా తెలిసిపోయేవి (నేనిప్పుడు గమనించినది — చాలా కాలం తరువాత అవగాహనయ్యేది). అవి అతి కచ్చితమైన జ్ఞాపకాలు. గ్రంధాలలోని కొన్ని భాగాల గురించి ఇలా చెప్పేదాన్ని కూడా, "ఎంత మూర్ఖత్వం! ఎప్పుడూ అలా చెప్పబడ లేదు, చెప్పబడింది ఇది. ఆ విధంగా ఎన్నడు జరుగలేదు, ఈ విధంగా జరిగింది" అని. పుస్తకం నా ముందు తెరిచి వుండేది; ఇతర పిల్లల మాదిరిగానే చదువుతుండే దాన్ని..... హఠాత్తుగా ఏదో స్ఫురించేది. అది ఏదో నాలోన జరిగేదే కాని పుస్తకంలో అలా ఉందని అనుకునేదాన్ని!

The Mother: Corespeondence with a Disciple,June 30, 1962

సామాజిక జీవితపు సాలెగూడు

తాము చేరవలసిన గమ్యం దిశగా కాకుండా వేరొక దిశగా పయనిస్తున్నామని, ఆ గమ్యం అన్యమైనదని తెలియనివారిని చక్కగా అర్థం చేసుకోగలను. అది ఎంతటి నిష్ప్రయోజక, నిరుత్సాహ, నిరుపయోగ భావనను కలిగిస్తుందంటే, ఎలాంటి ఉత్సాహంగాని, ఎలాంటి వాస్తవికతగాని, ఎలాంటి ఉత్సుకతగాని, ఎలాంటి భావావేశం గాని, ఎలాంటి ప్రతిభాపాటవంగాని సుంతైన లేనటువంటి అనుభూతికి దారితీస్తుంది — అబ్బ! అసహ్యాకరం.

ఇదంతా మనస్సులో రేకెత్తుతున్నప్పుడు, ఇది ఎలా సంభవం అని విస్తుపోయే దాన్ని. ఎందుకనగా నా ఆ జీవితకాలంలో (ఇప్పుడు విషయలంపటాలకు దూరంగా వున్నాను. పనులు చేస్తున్నానుకానీ ఏమాత్రం నాకవి అంటకుండా) అప్పటికే నాలో చైతన్యం ఏర్పడింది. అయినప్పటికీ నేను ఏ పనిచేస్తున్నానో దానిలో కొంత మేరకు మునిగిపోయేదాన్ని. అలా ఈ సామాజిక సాలెగూడుగా వుండిపోయాను. అటు చూడండి, జీవితం ఇప్పుడు కూడా ఉంది.... అయితే అంత సంకుచితంగా లేదు, కొంత సడలి వుంది. దానిలో చిక్కుకున్నప్పటికీ అడపా దడపా బయటకి

జేరుకోవచ్చు, కొంత గాలి పీల్చుకోవడానికి. కానీ ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులు, ఇతరులు చెప్పినదాని నుండి నేను గ్రహించేదేమంటే ఆ సాలెగూడు ఏమాత్రం కూడా సహింప జాలనిదని. (జపానులో సైతం ఆ విధంగానే వుండేది, ఏమాత్రం సహించలేనిదిగా). మరో విధంగా చెప్పాలంటే ఆ అణచివేత ఎంత భరించలేనిదిగా వుండిందంటే, అడ్డంగావున్న వాటి నన్నింటిని బ్రద్దలుకొట్టకుండా నన్ను నేను నిగ్రహించుకోలేనంతగా. అప్పుడప్పుడు గాలి పీల్చుకోవడానికి అవకాశం కలగినా అది పరిమితమే. ఈ ఉదయం నాకు ఆశ్చర్యమేసింది (చూడండి, ఏండ్ల తరబడి నేనా విధమైన జీవితం గడిపాను... ఏండ్ల తరబడి). "నేనా విధంగా ఎలా జీవించగలిగాను, అన్నీ తన్ని పారేయకుండా?" అలా అనుకుంటూ పైకి చూసాను, దీనికిపైగా... అమాంతం మిరుమిట్లు గొలిపే ఒక ఇంపైన కాంతి కనిపించింది. అది ఎంత ఉల్లాసకరంగా, ఎంత నిజమైన ప్రేమమయమైన, ఎంత ఆదరణీయమైన కారుణ్యం కురిపిస్తూ, ఉపశమనం కలిగిస్తూ, అనంతమైన మృదు మధురానుభూతితో కూడిన, రమణీయమైన, తేజోమయమైన, అజరామరమైన ఓదార్పు. ఏదైతే గతాన్నిగాని, బుద్ధిమాంద్యాన్ని గాని, మానసిక దౌర్బల్యాన్నిగాని పట్టించుకోదో అట్టి ఉపశమనం — ఎంత అద్భుతంగా వుండింది. అట్టి అనుభూతిని అది కలిగించింది. ఇక నేను స్వగతంలో అనుకున్నాను, "నాకు జీవం పోసింది ఇదే, అది లేకుండా జీవించగలిగేదాన్ని కాదు," అని. ఓహ్, అసలు సాధ్యపడేది కాదు — కనీసం మూన్నాళ్ళైనా బ్రతికుండేదాన్ని కాదు! అది అక్కడ ఉంది, ఎల్లప్పుడూ ఉంటుంది, దాని అవసరం కలిగే సమయానికై నిరీక్షిస్తూ; అయితే దానిని సాదరంగా మనలోనికి ఆహ్వానించాలి.

ఇప్పటికీ పరిస్థితి అలాగే ఉంది; అయితే, నేను మాత్రం ఇప్పుడు ఈ స్థాయికి ఎదిగి ఉన్నాను. (*శ్రీమాత తలపైగా అని సూచించే సంజ్ఞ చేసారు*). నేను ఈ స్థాయిలో ఉన్నాను కాబట్టి విషయం వేరుగా నుంది.

The Mother: Corespeondence with a Disciple, November 15, 1960

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి (95736 05734)

జన్మతః వచ్చిననైపుణ్యాలు

నా చిన్నతనంలో నాకు ఏ విషయం అర్థమయ్యేది కాదు. రెండు మూడు సార్లు స్పృహ తప్పి పడిపోయాను: ఆ స్పృహ కోల్పోవడం అనేది యెరుకలేని

స్థితిలో జరగలేదు — యెరుక వుండేది. ఆ తర్వాత గుప్తవిద్యల అభ్యాసం వుండేది. (అంటే స్పృహ కోల్పోవడమనే అభ్యాసం కాదు). నేను స్పృహ కోల్పోయినపుడు నన్ను నేను చూసుకొనేదాన్ని. అంతకు మునుపు కూడా నన్ను నేను చూసుకొనేదాన్ని, కానీ అదేమిటో తెలియకుండా చూసేదాన్ని. తలా తోక అర్థమయ్యేది కాదు. అటు తర్వాత ఎపుడెపుడు నేను స్పృహ కోల్పోయినా మొదట చేసేది నా శరీరం ఒక విచిత్రావస్థలో క్రిందపడి వుండటం చూడటం. కాబట్టి తిరిగి అందులోకి బలంగా, శీఘ్రంగా జొరపడేదాన్ని. అంతటితో అది ముగిసిపోయేది.

బహుశా నేను కొన్ని సామర్థ్యాలతోనే జన్మించానేమో!

The Mother: Corespeondence with a Disciple, April 20, 1963

శోకించడం కాదు, సరిచేయడం

నేనుపైకి మిగతా అందరి పిల్లల్లాగే వుండేదాన్ని. ఒకటి ఏమంటే నన్ను అదుపులో వుంచడం చాలా కష్టమయ్యేది. కష్టమంటే నాకు ఆహారం అంటే ఆసక్తి వుండేది కాదు. మామూలుగా పిల్లలు ఆడుకొనే ఆటలంటే ఆసక్తి వుండేది కాదు, స్నేహితుల ఇళ్ళకు చిరుతిండి కోసం వెళ్ళడం ఇష్టం వుండేది కాదు. ఎందుకంటే 'కేక్' అంటే నాకేమాత్రం ఆసక్తి వుండేది కాదు. ఇంకోటి ఏమిటంటే నన్ను శిక్షించడం అసాధ్యం. కారణం దానిని పెద్దగా ఎప్పుడూ లెక్కచేసేదానిని కాదు; భోజనానంతరం వడ్డించే తీపిపదార్థాలు ఈయకపోతే గొప్ప ఊరటగా వుండేది! గిట్టేది గాదు, నేర్చుకోవడాన్ని నిరాకరించేదాన్ని. ఇక నాకు స్నానం చేయించడం బోలెడంత కష్టంతో కూడిన పని. ఎందుకంటే నన్ను ఒక ఇంగ్లీషు ఆయా దగ్గరుంచారు. అందుమూలంగా చన్నీళ్ళ స్నానం — మా అన్నయ్య ఏమో మామూలుగా చేసేసేవాడు, కానీ నేను గట్టిగా అరుస్తుండేదాన్ని! ఆ తర్వాత నాకు చన్నీటి స్నానం పడదని తెలిసింది (డాక్టరుగారు చెప్పారలా) కానీ అది చాలా కాలం తర్వాత. ఇపుడు నీకు విషయం స్పష్టమైనదనుకొంటాను.

కానీ ఎప్పుడైనా బంధువులు, నాతో ఆడుకొనే పిల్లలు, స్నేహితులతో అసంతృప్తి కరమైన స్థితి ఏర్పడితే రోత పుట్టేది, చెడుతలంపులు కలిగేవి — అన్ని విధాలైన వికారపు తలంపులు కలిగేవి (నాది అతి సున్నితమైన మనస్తత్వం, సహజంగానే నేను అందమైన, సామరస్యపూర్వకమయిన ఒక ఆదర్శాన్ని, పరిస్థితులన్నీ దానిని

కాదన్నా, నాలో పెంచుకొన్నాను. అందుకని నా కెపుడయినా విచారం కలిగితే అమ్మకుగాని, నాన్నకుగాని చెప్పకుండా జాగ్రత్తపడేదాన్ని. ఎందుకంటే నాన్న అసలు పట్టించుకొనేవాడు కాదు. అమ్మ నాకు చివాట్లు పెడుతూనే వుండేది — అవిడ చేసే మొట్టమొదట పనే అది. అందువల్ల నేను వెంటనే నా గదికి వెళ్లి నా చిన్న కుర్చీలో కూర్చొనేదాన్ని. అక్కడ నేను నా సహజధోరణిలో కేంద్రీకరించి, విషయం అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించేదాన్ని. నాకు బాగా జ్ఞాపకం: అలాంటి కొన్ని వ్యర్థ ప్రయత్నాల తర్వాత వాటికి స్వస్తి పలికి నాకు నేను ఇలా చెప్పుకొనేదాన్ని, "నీవు విచారపడటానికి కారణం ఎవరో, ఒకరు, నీకు ఏవగింపు కలిగించే మాట అని వుంటే, అది నిన్ను ఎందుకు ఏడిపించాలి? నీ వెందుకు విచారపడాలి? చెడు చేసింది అతడు, అందుకని ఏడవాల్సింది అతడు, నీ వతన్ని దూషించలేదు, అతనితో కాని, ఆమెతో కాని పోట్లాడలేదు, నువ్వే చెడ్డపనులు చేయలేదు కదా, అలాంటప్పుడు నువ్వు విచారించవలసిన అవసరం లేదు. నీ వెప్పుడు విచారపడాలి అంటే నీ వేద యినా చెడు చేసినపుడు". ఆ విధంగా పరిష్కారం లభించేది. నేను ఎప్పుడూ దుఃఖపడేదాన్ని కాదు. కొంచెం అంతరంగంలోకి వెళ్తే నాలో 'ఏదో' పలికేది. "నీ వేమి తప్పు చేయలేదు" — ఇక విచారం వుండేది కాదు. కానీ ఆ 'మరొకరి' వెనుక వేరొక కారణం వుండింది. అది నన్ను అతితీవ్రంగా పరీక్షగా చూస్తూ వుండేది. ఒక్క మాట ఎక్కువగా మాట్లాడినా, నా ఆవేదన ప్రదర్శించడానికి చేతులు ఆడించినా, ఒక చిన్న చెడు ఆలోచన నాలో కలిగినా లేదా నా సోదరుణ్ణి పరిహసించినా, ఆలాంటి ఏ చిన్న పని చేసినా అది అమ్మ ఎలా అయితే ఘాటుగా మందలించేదో అదే విధంగా అనేది "ఇదిగో చూడు, జాగ్రత్తగా వుండు". మొదట్లో దాని గురించి వేదనచెందేదాన్ని కాని పోను, పోను అదే నాకు నేర్పింది; "విచారించకు, సరిచెయ్యి, చక్కబెట్టు". ఇక విషయాలు చక్కబడినప్పుడు — అనేక మార్లుచక్కబడేవి నేను అలా చేసేదాన్ని. ఇదంత ఐదు ఏడేండ్ల మధ్య వయస్సు ఉన్న పిల్లకుండే మేధాస్థాయిలో.

The Mother: Conversation with a Disciple, July 25, 1962

విశ్వవ్యాప్తమగు ఒక దివ్య నాదం

ఒక నాదం వుంది, నాకు సంబంధించినంత వరకు, అదొక అసాధారణ శక్తి —

అసాధారణమే కాదు, విశ్వవ్యాప్తమయినది కూడా (అది ముఖ్యమైన అంశం: ఆ నాదం నీవు మాట్లాడే భాష మీద ఆధారపడదు, నీవు నేర్చుకొన్న విద్య మీద ఆధార పడదు. వాతావరణంలో నీవు పీల్చుకొన్న గాలి మీద ఆధారపడదు. చిన్నపిల్లగా వున్నప్పుడు ఏమీ తెలియకుండానే, ఆ నాదాన్ని పలికేదాన్ని (మేము ఫ్రెంచ్ భాషలో 'ఓహ్' అని పలుకుతాం, సరే నేను మాత్రం ఏమీ తెలియకుండానే 'ఓమ్' అంటూ వుండేదాన్ని). నిజానికి ఆ నాదంతో నేను అనేక విధాలయిన ప్రయోగాలు చేసాను. అది అద్భుతం, అత్యద్భుతం! నమ్మశక్యం కానిది.

అలాంటప్పుడు నువ్వు దీని చుట్టూ నీ ఆకాంక్షకు అనుగుణమైన ఏదో ఒక దానిని నిలుపుకో గల్గితే — కొన్ని ధ్వనులు లేక పదాలు నీలో ఆ ... స్థితిని మేల్కొలప గలిగినప్పుడు చాలా మంచి జరుగుతుంది.

ఏది సాంప్రదాయబద్ధమైనదో అది సాంప్రదాయానికి గల శక్తి నుండి ప్రయోజనం పొందుతుంది, అది వేరే చెప్పనవసరం లేదు. కానీ అది తప్పనిసరిగా చాలా పరిమితం అయి వుంటుంది. వ్యక్తిగతంగా అది నా కెలాంటి భావనని కలుగజేస్తుంది అంటే, ఏదో వాడిపోయి ఎండిపోయినట్లు, దానిలోని రసాన్నంతా పిండివేసిన భావన! ఒకవేళ ఆ నాదాలు స్వచ్ఛందంగా నీలో ఆత్మైకస్థైర్యస్థితికి పోలినవి అయితే ఆ విధమైన భావన ఏర్పడదు.

The Mother: Conversation with a Disciple, September 23, 1964

*

ఇటు చూడు, నేను ఫ్రాన్స్‌లో వున్నప్పుడు బ హుశా 60 సం.ల క్రితం అనుకొంటా:

హిమాలయాల్లో కొద్దికాల ముండి తిరిగివచ్చిన ఒక ఫ్రెంచ్ వ్యక్తి వుండేవాడు. ఆయ.న ఒక ఉపన్యాసం ఇచ్చారు. నేను అది విన్నాను. ఉపన్యాసంలో ఆయనిలా చెప్పారు. ఆయన హిమాలయాల్లో చాలా దూరం వెళ్ళినప్పుడు ఎవరో తెలియని ఒక సన్యాసి ఆయనని చూడటానికి వచ్చి 'ఓ...మ్' అని మాత్రమే చెప్పారట. అది అతన్ని పూర్తిగా మార్చేసింది అని చెప్పాడు.

అపుడు అతను 'ఓ...మ్' అని చెప్పినప్పుడు నాలో అటువంటి మార్పును అనుభూతి చెందాను.... దైవమే ఆ 'ఓ...మ్'తో విచ్చేస్తున్నట్లు.

The Mother: Her Miraculous touch, p. 24

అనువాదం: తుమ్మల లక్ష్మి (9014239277

పరిసరాల పట్ల సున్నితత్వం

నా బాల్యం నుండే నేను గాలులలో కలిసివుండేవాటి యెడల చాలా సున్నితంగా వుండేదాన్ని. 'గాలులు' అని నేను అనటం ఎందుకంటే ప్రతి గాలి తన స్వంత రుచిని,, తన స్వంత రంగును, గుణాన్ని కలిగి వుంటుంది. దాన్ని నేను ఎంతవరకు గుర్తించేదానినంటే కొన్నిసార్లు నేను అనేదాన్ని, ("అప్పుడు నేను బాలికను అనుకో) ఈ దేశానికి చెందిన గాలి, ఆ ప్రదేశపు గాలి ఇక్కడకు వచ్చింది" అని. అది అలా వుండేది. స్వచ్ఛమైన గాలి గుణానికి నేను అత్యంత సున్నితంగా వుండేదాన్ని, అంటే కుళ్ళిపోయినవాటికి సంబంధించిన వాసన లేకుండా వచ్చే గాలికి ముఖ్యంగా జనం క్కిక్కిరిసిన చోటులకు సంబంధించిన గాలి లేకుండా వచ్చే పరిశుద్ధమైన గాలికి నేను బాగా సున్నితంగా వుండేదాన్ని. చాలా సూక్ష్మ స్థాయికి చెందినదా సున్నితత్వం. ఉదాహరణకు, నేను ఒక ప్రదేశం నుండి ఇంకో ప్రదేశానికి కదిలినపుడు గాలి మార్పుతో హఠాత్తుగా నేను ఒక అనారోగ్యం నుండి స్వస్థతను పొందేదాన్ని. నేను థియోన్‌ను కలిసినపుడు అది ఇంకా చైతన్యవంతమయ్యింది, అదొక అధ్యయన విషయంగా మారింది... అది ఇంకా కొనసాగుతూనే వుంది. బహుశా కొద్ది దినాల క్రితం (కాలానికి అర్థం లేదు, నేను చెప్పలేను), కానీ ఎంతో దీర్ఘకాలం ముందు కాదు, నేను అన్నాను, "గాలిలో ఏదో కొంత కొత్తదనం వున్నది". కొంత ఆహ్లాదకర మైనది, అత్యంత హానికరమైనది; నేను దానిని కొంత అనుభూతి చెందాను (సహజం గానే, నేను ఎవరితో ఏమీ చెప్పలేదు) ప్రత్యేకమైన, అత్యంత సూక్ష్మవాసన, భౌతికమైనది కాదు, దానికి భౌతికస్పందనలనుండి ప్రాణికస్పందనలను వేరుచేసే శక్తి వుంది — అంటే ఒక అత్యంత నష్టదాయక మూలకం.

వెంటనె నేను పనిచేయటం మొదలుపెట్టాను (అది కొన్ని గంటలు సాగింది), దానిని విఫలం చేయటంతో గడిచిపోయింది: వాతావరణాన్ని శుభ్రం చేయడంలో విజయవంతం అయ్యేవరకూ ఏ ఉన్నత స్పందన దానిని విఫలం చేస్తుందా అని కనుక్కోవడానికి ప్రయత్నించాను, కాని ఆ స్మృతి చాలా స్పష్టంగా నిలిచివుంది.

***Blessings of the Grace*, p. 73**

నిశ్చేతన లోతులలో దివ్యచైతన్యం వున్నదని మనందరికి సహజంగానే తెలుసు. అయినప్పటికీ నిద్ర ఒక పతనంగా కనిపిస్తుంది. కొంతమంది పూర్తిగా వెనుకకు అచేతనలోకి పడిపోయి వారు నిద్రలోకి ప్రవేశించినప్పటికన్నా ఇంకా మందకొడిగా తయారై బయటకు వస్తారు. కానీ ఏదో కారణంగా, పని ఆవశ్యకతలను బట్టి నాకు తెలిసినంతవరకు నాకు యెప్పుడూ పూర్తి అచైతన్య నిద్ర సంభవించలేదు.

The Mother: Conversation with a Disciple, August 5, 1961

ఇది రాత్రులు గడపటంలో అత్యంత ఆహ్లాదకరమైన మార్గము. నువ్వు ఒక కథ ప్రారంభిస్తావు. మేలుకొనే సమయమైనప్పుడు చివరి వాక్యానికి ఒక విరామచిహ్నం పెట్టి వెనుకకు, నీ శరీరంలోకి తిరిగి వస్తావు. ఆ తరువాత రాత్రి తిరిగి ప్రారంభిస్తావు, పుటను తిరిగి తెరిచి, నువ్వు బయట వున్న సమయం మొత్తం నీ కథను తిరిగి ప్రారంభిస్తావు; అప్పుడు విషయాలను చక్కగా అమరుస్తావు, అది ఎంతో అందమైన అమరిక — అవును, అది చాలా అందంగా వుంటుంది. వెనక్కి తిరిగివచ్చే సమయ మొచ్చినప్పుడు, మళ్ళీ ఒకసారి ఒక విరామచిహ్నంను పెట్టి ఆ విషయాలతో అంటావు, “నేను తిరిగి వచ్చేవరకు నిశ్శబ్దంగా వుండు”, అని నీ శరీరంలోకి తిరిగి వస్తావు. ప్రతి సాయంత్రం దీనిని కొనసాగిస్తూ, మెలకువగా వున్నప్పుడు గుర్తుపెట్టుకొని వుంటే అద్భుతమైన కల్పిత కథలతో ఒక పుస్తకం వ్రాస్తావు.

దీనిని నేను “తనకు తాను కథ చెప్పుకోవడం” గా పిలుచుకునేదాన్ని. ఇది తలలో పదాలతో చెప్పడం కానేకాదు: ఇది ఒక స్వచ్ఛమైన, క్రొత్త ప్రదేశంలోకి వెళ్ళి, అక్కడ ఒక అద్భుతమైన కథను అల్లటం. ఒకవేళ ఈ విధంగా నీకు నువ్వు కథను చెప్పుకోవడం నీకు తెలిసినట్లైతే, అది నిజంగా, అందంగా, నిజంగా సామ రస్యంగా, నిజంగా శక్తివంతంగా వుండి చక్కగా సమన్వయించబడి వుంటే ఈ కథ నీ జీవితంలో నిజమవుతుంది — సరిగ్గా నువ్వు సృష్టించిన రూపంలో కాకపోవచ్చు, కానీ నీవు తయారుచేసిన దాని భౌతిక ప్రకటన కొంచెం ఎక్కువ తక్కువగా మారి నిజమవుతుంది.

బహుశ అది సంవత్సరాలు తీసుకోవచ్చు, కానీ నీ కథ జీవితాన్ని వ్యవస్థీకరించ మొగ్గు చూపుతుంది.

The Mother: Her Miraculous Touch:10

యధేచ్ఛ సమాధిస్థితి

అక్కడ ఇంకో విషయమున్నది (నవ్వుతూ): బాలికగా వున్నప్పుడు కూడ హటాత్తుగా ఒక చర్యకు లేదా ఒక వాక్యానికి లేదా ఏదైనాకానీ, సరిగ్గా మధ్యలో, సమాధిలోకి వెళ్ళేదాన్ని — అది ఏమిటో ఎవ్వరికీ తెలియదు! నేను నిద్రలోకి వెళ్ళానని వాళ్ళంతా భావించేవాళ్ళు! కానీ నేను చైతన్యంగా వున్నాను, ఒక చేయి పైకి లేచి లేదా ఒక పదం మధ్యలో అలా ఉండిపోయేది. అక్కడ ఎవరూ లేరు (శ్రీమాత నవ్వుతూ). అక్కడ బాహ్యంగా ఎవరూ లేరు, కానీ అంతరంలో ఒక తీవ్రత, ఆసక్తికరమైన అనుభవం. నేను చిన్నగా వున్నప్పుడు కూడా అది జరుగుతూ వుండేది.

నాకు ఒకసారి గుర్తుకు వచ్చింది (ఆ సమయంలో నేను పది, పన్నెండు సంవత్సరాల వయసులో వున్నాను), అక్కడ మా తల్లిదండ్రుల ఇంట్లో ఒక పన్నెండుమంది లేదా కొంతమంది వ్యక్తులకు ఒక విందుభోజనం వుంది, అంతా మంచి ఆదివారం ముస్తాబులో వున్నారు — వాళ్ళు ఒకే కుటుంబంకానీ అదే సమయంలో అది ఒక భోజనవేళ, అక్కడ నిర్దిష్ట మర్యాదల క్రమం వుంటుంది. క్లుప్తంగా, ఎవరైనా సరే సరిగ్గా ప్రవర్తించాలి. నేను బల్లకు ఒక అంచున, నా బంధువు తర్వాత వున్నాను. ఇతడు తర్వాతి కాలంలో కొంతకాలం లావోరెకు నిర్వాహకుడుగా వున్నాడు (అతడికి కళాత్మక మేధ వుంది, ఎక్కువ సమర్థతగల యువకుడు). అదిగో అక్కడ మేము ఉన్నాము, నాకు గుర్తు వుంది. అతడి వాతావరణంలో ఆసక్తికరంగా వున్నదానిని ఎక్కువగా నేను గమనిస్తూ వున్నాను (మీకు గుర్తుచేస్తున్నాను, అక్కడ శక్తులు వున్నప్పటికీ, నాకు అతీంద్రియ విషయాల గురించి ఏమీ తెలియదు; ఒకవేళ ఎవరైనా ఆవృతతేజం గురించి మాట్లాడినా అది... ఏదీ నాకు తెలియదు). అతడి వాతావరణంలో ఒక విధమైన సంవేదనను అనుభూతిచెందాను . అప్పుడు ఫోర్క్ నా నోటిలో పెట్టుకుంటూ క్రింద పడేశాను! ఎటువంటి చివాట్లు తిన్నాను! ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలియనపుడు నేను ఆ భోజనాల బల్ల దగ్గరకు రాకూడదని చెప్పటం

జరిగింది! (శ్రీమాత పకపకా నవ్వుతూనే వుంది).

The Mother: Conversation with a Disciple, August 5, 1961

అనువాదం: సునీత శేఖర్ (9395327337)

శరీరానికి అతీతంగా విస్తరించుట

... కొంతకాలం క్రితం, సుదీర్ఘకాలం పాటు, చాలాకాలంపాటు, కొన్ని నెలలపాటు, నేను మంచానికి పరిమితం అయ్యాను. అది నాకు చాలా విసుగ్గా అనిపించింది — చూడాలనిపించింది. నేను ఒక చిన్న గదిలో వున్నాను. గదికి అటుచివర ఇంకొక చిన్నగది ఉంది. ఆ చిన్నగదిని ఆనుకుని ఒక వంతెన; ఆ వంతెన ఉద్యానవనం మధ్యలో మెట్లుగా మారి ఒక పెద్ద, సుందరమైన చిత్రశాలకు దారితీసింది, ఉద్యానవనం మధ్యలో నిలబడి ఉన్నాను.

ఆ చిత్రశాలలోకి ప్రవేశించి అక్కడ ఏమి జరుగుతోందో చూడాలని అనిపించింది నాకు, ఎందుకంటే ఒకే గదిలో ఉండి ఉండి చాలా విసుకు కలిగింది. అప్పుడు నేను నిశ్శబ్దంగా, ప్రశాంతంగా కళ్లు మూసుకునినా ఈ అంతఃచేతనను కొంచెం కొంచెం, కొంచెంకొంచెంగా బయటకు పంపుతున్నాను — ఒక నిర్ణీత సమయం ఎంచుకొని ప్రతిదినం నా సాధనను కొనసాగిస్తున్నాను.

మొట్టమొదట నువ్వు నీ ఊహలను వాడతావు కొంతకాలం తరువాత అది వాస్తవం అవుతుంది. అలాగే కొంత కాలం గడిచాక నా దృష్టి కదులుతున్నట్లుగా భౌతిక సంవేదన కలిగింది. నేను దాన్ని అనుసరించి క్రింద అంతస్తుకు చేరుకున్నాను. అక్కడ నేను నాకు తెలియని విషయాలను చూడగలిగాను. ఆ విషయాన్ని తరువాత పరిశీలిస్తాను. సాయంత్రం అయ్యాక నన్ను నేనే ప్రశ్నించుకున్నాను, ఇది ఇలాగే ఉండేదా? అది అలాగే ఉండేదా? అని. కానీ ఈ ప్రతి ఒక్క విషయానికి నెలల తరబడి, మొండిపట్టుదల, సహనంతో కూడిన సాధన అవసరం! నువ్వు ఇంద్రియాలను ఒకదాని తరువాత ఒకటి అధీనంలోకి తీసుకోవాలి. అప్పుడు నువ్వు సూక్ష్మవాస్తవాలను అంటే వాటి రుచి, వాసన మరియు స్పర్శలను గ్రహించగలుగుతావు.

శ్రీమాత: ఆమె అలౌకిక/అద్భుత స్పర్శ: 15

నేను 9 లేదా 10 సంవత్సరాల వయస్సులో ఉన్నప్పుడు నా స్నేహితులతో కలిసి 'ఫౌంటెన్ బ్లూ'అడవులలో పరుగెడుతున్నాను (ఈ కథను ఎక్కడో చెప్పాను) అడవి చాలా దట్టంగా ఉన్న కారణంచేత ఎక్కువ దూరంలో ఉన్నవాటిని చూడలేక పోతున్నాము. మేము పరిగెడుతున్నాం, వేగం పెంచుకుంటూ, ఆ చోటు అంచుకు చేరిన సంగతిని నేను గమనించలేదు. ఆ మార్గం అంచు/కింది బాటకి పది అడుగుల ఎత్తున ఉంది (అంటే ఒక అంతస్తు కన్నా ఎక్కువ ఎత్తులో), మరియు ఆ దారి రాళ్ళతో వేసారు — క్రొత్తగా రాళ్ళతో తయారుచేసారు. నేను ముందు పరిగెడు తున్నాను, నేను అందరితో పోటీ పడుతున్నాను. మిగతా వారంతా నా వెనుక ఉన్నారు. నేను ఆగలేనంత వేగంగా కదులుతున్నా! గాలిలో తేలిపోతున్నట్లున్నాను. ఇది గుర్తించండి. నాకు అప్పుడు 10 లేదా 11 సంవత్సరాల వయసు ఉంటుంది. అలౌకిక విషయాలను గురించిన భావన లేని వయసు — అలా గాలిలో తేలుతున్నాను. ఏదో శక్తి నాకు సహాయపడుతోందని అనిపించింది. నన్ను ఆ రాళ్ళ మీద భూమి పైన యధాతథంగా నిలబెట్టింది. (అది సంపూర్ణంగా సహజంగా, పూర్తిగా స్వాభావికంగా అనిపించింది, అర్థమయిందా!) ఒక గాయంకానీ, దుమ్ము మరకలుగానీ లేవు. పూర్తిగా చెక్కుచెదరకుండా మెల్లిమెల్లిగా క్రిందకు పడ్డాను. అందరూ పరుగిడుతూ నన్ను చూడటానికి వచ్చారు. “అయ్యో ఏమీ లేదు, నేను బాగానే ఉన్నాను”, అని చెప్పాను. నేను అక్కడ పొందిన అనుభూతులు నన్ను వదిలివెళ్ళడం లేదు. ఏదో అతీతశక్తి నన్ను మోసుకువెళ్తున్న అనుభూతి (మెల్లిగా క్రిందకి జారుతున్న భావ సూచన, ఒక ఆకు ఆగి ఆగి క్రిందకి పడుతున్నట్లు) ఇంకా దానికి భౌతిక నిదర్శనం కూడా ఉంది. అది భ్రాంతి మాత్రం కాదు. ఎందుకంటే నేను చాలా సురక్షితంగా ఉన్నాను — ఆ మార్గము రాళ్లతో వేయబడింది (అవి నీకు తెలుసా? ఫ్రాన్సులోని సూదిమొన లుండే రాళ్ళు): ఒక గాయంకానీ దుమ్ముతో కూడిన మరకకానీ లేదు.

అంతరాత్మ ఆ సమయంలో ఎంతో సజీవంగా ఉంది, తన శక్తినంతా కూడదీసుకుని భౌతికప్రపంచంలోని తర్కం తనలో ప్రవేశించకుండా నిరోధించింది — అందుచేత అది నాకు సంపూర్ణంగా స్వాభావికంగా అనిపించింది. నిష్కపటమైన నా భావన

"నాకు ఏ విధమైన ప్రమాదాలు జరగవు" అని తెలిపింది.

కానీ అలా విసరి వేసినట్టుగా! చాలా సమయం వరకు నా మదిలో ఆ స్పృహ నిలిచిపోయింది: ఏదో క్రిందకి జారుతున్నట్టు (ఒక ఆకు జారుతున్నటువంటి సంజ్ఞ) మరి నన్ను సులభంగా ఆ దారి మీద దించింది.

శ్రీమాత: *ఒక అనుయాయునితో సంభాషణ*, మార్చి 9, 1963

రెక్కల మీద మోసుకొని వెళ్ళటం

ఇంకొక సంఘటన (తక్కువ ఆశ్చర్యకరమైనది) మేముండే యింట్లో ఇంతే పొడవు, వెడల్పు ఉన్న గదిలో కొంతమంది స్నేహితులు వస్తే మేమంతా ఆడు కొంటున్నాం. వాళ్లకి "నృత్యం ఎలా చెయ్యాలో చూపిస్తాను" అని చెప్పా. నేను ఆ గదిలో చాలా దూరంగా ఉండే ఒక మూలకి వెళ్లి వాళ్లతో చెప్పా "ఒక్క అడుగు మధ్యలోకి" వేసి దూకి అలాగే కదలకుండా ఉండిపోయాను (గెంతు వేస్తున్న అనుభూతి కూడా నాకు కలగలేదు, నృత్యం చేస్తున్న అనుభూతి మాత్రమే, మీకు తెలుసా, ఒక బిందువు దగ్గర నృత్యం చేస్తున్నట్టు, నా పాదాల మునివేళ్లమీద నిలబడి అవతల చివరకు చేరుకున్నా — ఇది ఎవ్వరూ ఒంటరిగా చెయ్యేలేరు, ఎంతో నిష్ణాతులు కూడా సాధించలేరు. నేను దుమికిన దూరం అంతవరకు ఉన్న అధికారిక నమోదును అధిగమించింది, ఎందుకంటే ఆ తరువాత ఆశ్రమంలో మేము భౌతిక వ్యాయామం చెయ్యడం మొదలుపెట్టినప్పుడు వారిని అడిగాను అక్కడ అతిదూరంగా ఎవరు గెంతుతారు అని — నాదే అతిపెద్ద దూరం అని చెప్పారు! అదేకాక వాళ్లు ముందుగా పరుగెత్తుకుని వచ్చి దుముకుతారు. నేను పరుగెత్త లేదు. ఒక మూలకు నిలబడి 'హప్' అని దుమికాను, (హప్ అని శబ్దం బయటపడకుండా నాలో నేనే అనుకొన్నాను.). అప్పుడు సర్రున! నా పాదాల మునివేళ్లచివర నిలబడ్డ నేను ఎగిరి అవతలి ప్రక్కకు దిగాను — కచ్చితంగా ఎవరో నన్ను ఎత్తి తీసుకువెళ్లిన భావన. ఇదంతా నాకు 12, 14 సంవత్సరాల వయసులోపే జరిగింది (8 నుంచి 13, 14 సంవత్సరాల వయసులోపు) ఇటువంటి ఎన్నో సంఘటనలు అవి అన్ని కూడా చాలా సహజంగా అనిపించాయి — ఏవో అలౌకిక విషయాలను సాధించినట్లుగా కాక, సంపూర్ణంగా ఇవన్నీ సహజం అన్న భావన కలిగింది నాకు.

నాకు జ్ఞాపకం ఉంది, ఒకసారి బ్వా ది బులాంజన్‌లో పచ్చిక బయళ్లకు ఇనుపకట్లతో

కంచె వేసారు — నేను వాటి మీద నడిచేదానను! నా సోదరునికి ఒక సవాలు విసిరాను (తను నా కన్నా 18 నెలలు పెద్ద. అంతేకాక ఎంతో చక్కని ప్రవర్తన కలిగిన వాడు) "నువ్వు నాలాగ కంచె మీద నడవగలవా" అని అడిగాను. "నన్ను వంటరిగా వదిలేయి" అని సమాధానం చెప్పాడు. అదేమంత ఆసక్తికరమైనది కాదు అని. తనని చూస్తూ ఉండమని చెప్పి నేను సునాయాసంగా వాటిమీద నడవసాగాను. నా జీవితంలో ఎప్పటి నుంచో అలాగే నడుస్తున్న భావన. ఇక్కడా అదే విధమైన వ్యవహారం: నా శరీరం తేలికగా ఉంది.

ఎవరో నడిపిస్తున్నట్లు; ఏదో శక్తి నన్ను పట్టి తీసుకువెళ్తున్నట్లు. ఇప్పుడు ఈ భావన లేదా కదలికను సరిచూస్తే — రెక్కలపై తేలినటువంటి భావన — అదే విధమైన ప్రకంపన.

శ్రీమాత: *తన శిష్యునితో సంభాషణ, మార్చి 9, 1963*

అనువాదం: టి. యస్. రాజకుమారి (9849412227

పదార్థప్రకృతి వాగ్దానం

నేను చిన్నపిల్లగా, (సుమారు 12 సం.ల వయస్సులో) ఉన్నప్పుడు — ఆధ్యాత్మిక విషయాలేవీ నాకు తెలియవు. నా కుటుంబం అంతా, పూర్తిగా, ఐహిక వాతావరణంలో ఉండేవారు. ఒకనాడు కలలో నేను చూశా ఒక స్త్రీని. ఆమె నా వద్దకు వచ్చి చెప్పింది, "ఏది నీకు అవసరమో, అది నీకు లభిస్తుంది, సమృద్ధిగా". అది ప్రకృతి — పదార్థప్రకృతి. దానిని చాలాసార్లు చూశా, తరువాత. అది సత్యం — పరిపూర్ణ సత్యం. (శ్రీమాత నవ్వుతారు, చుట్టూ చూపుతూ) తరువాత థియోన్‌ను కలిశా. అంతా అతడు వివరించాడు. కాని ఆ సమయంలో నాకేమీ తెలియదు. "ఏది నీకు అవసరమో అది నీకు లభిస్తుంది సమృద్ధిగా", అది నిజం! (శ్రీమాత నవ్వుతారు)

అంతేవాసితో శ్రీమాత సంభాషణలు: 3 జూన్, 1970

నేను యవ్వనంలో ఉన్నప్పుడు చాలా పేదగా ఉండేదానిని. ఒక కళాకారిణిగా జనంలో తిరగవలసి వచ్చేది. (కళాకారులకు అలా చేయవలసి వచ్చేది) నాకు బీటలుబారిన లక్కరంగు బూట్లు ఉండేవి. వాటికి రంగు వేసేదానిని, అవి అలా కన్పడకుండా. అంత పేదగా ఉండేదానిని. ఒకనాడు చూశా షాపు కిటికీ గుండా —

ఒక ముచ్చటైన పెట్టీకోట్‌ను. దానికి లేసు, రిబ్బన్లు ఉన్నాయి. అది ఫాషన్ ఆ రోజుల్లో. పొడవుగా నేలపై ఈడ్చుకుంటూ వ్రేలాడే స్కర్టుపై పెట్టీకోట్ వేయడం ఫాషన్ ఆ రోజుల్లో. కాని నాకు పెట్టీకోట్ లేదు — అయినా నాకు లెక్క లేదు. ఏమ మాత్రం లక్ష్యం లేదు. కాని ప్రకృతి చెప్పిన మాటను పరీక్షిద్దామనుకున్నా. నేను అనుకున్నా — 'ఆ స్కర్టుకు సరిపడే పెట్టీకోట్ నాకు ఉంటే బాగుండును', అని. నాకు లభించాయి ఐదు, అటువంటివి వచ్చాయి, అవి అన్ని వైపుల నుండి.

నా కెప్పుడూ అలానే జరిగేది. దేనినీ అడిగేదానిని కాదు, కాని, 'ఇది ఉంటే బాగుండును' అని నేననుకుంటే, అవి వచ్చిపడేవి, గుట్టలు గుట్టలుగా.

శ్రీమాత సంభాషణలు, అంతేవాసితో, 22 జూన్ 1958

ఏదీ కాదు అసంభవం

నా జీవితంలో, అనేకానేక అనుభవాలు కల్గాయి – 'అంతా సంభవమే' అని ఋజువు చేసేందుకు. ఉదాహరణకు, నా వయస్సు 22 ఉన్నప్పుడు, ఒక రాత్రి — ఒక స్త్రీ, నేలనుతాకే దుస్తులు ధరించి ఉన్నది. కాని అవి నేలపై నిలిచి లేవు — అప్పటి అనుభవ వివరాలు నాకు గుర్తు లేవు — కాని నేను ఎదిగా పొడవుగా. తెల్లవారాక నా దుస్తులకు నేలకు మధ్య ఒక అంగుళం దూరమున్నది. ఇటువంటి అనేక అనుభవాలు, అనేక మార్లు సరిచూచుకున్నా. వీటిని పునః పునః చేయనవసరం లేకుండా, శరీరానికి నచ్చచెప్పవచ్చు — ఏదీ లేదు అసంభవం, అని దానికి తెల్పు, 'అసంభవం' అనేదాని కేదీ అర్థం లేదని

శ్రీమాత అంతేవాసితో సంభాషణలు, 3 ఫిబ్రవరి, 1968

గుప్తవిద్య — మూలాలు

నా వయస్సు 12 సంవత్సరాలు ఉన్నప్పుడు గుప్తవిద్య అభ్యసించానని, నేను తప్పనిసరిగా చెప్పాలి. అప్పట్లో నాకు భయం లేదు. దేనికీ భయపడేదానిని కాను. మనిషి బయటకుపోతాడు శరీరంనుండి, కాని బంధింపబడి ఉంటాడు శరీరంతో, ఒక సన్నని దారం వంటిదానితో, అది స్పర్శకు తెలియదు. అది తెగితే, అంతా అయిపోతుంది. జీవితం ముగుస్తుంది. అతడు చూస్తాడు, తను ప్రవేశించిన కొత్త ప్రపంచాన్ని. మొదట చూచినపుడు భయంకరంగా ఉంటుంది, గాలిలో యేమీ

ఉండదు, ఏమీ ఉండదు. ఏదో నీలంగా, తెల్లగా కన్పిస్తుంది. ఇంకో వైపు అందంగా, మబ్బులు, సూర్యకిరణాలు కన్పిస్తాయి. అనేక రూపాలు, చిన్న చిన్న రూపాలు, కోర్కెల అవశిష్టాలు గుంపులు గుంపులుగా వుండి లుకలుక లాడతూ ఉంటాయి — అవి ఎప్పుడూ అందంగానే ఉండవు. ఒక్కొక్కప్పుడు చాల అసహ్యంగా ఉంటాయి. నీ పైకి వస్తాయి. భయంకర రూపాలు ధరిస్తాయి. భయపడితే అవి నీ పైకి వస్తాయి — ధైర్యంగా, ఎంతగా వాటిని చూస్తే, అంత తక్కువ భయంకరంగా తయారవుతాయి.

శ్రీమాత, ఆమె అద్భుత స్పర్శ, 13

అద్భుత బంగారు అంగీ (వస్త్రము)

ఈ కాలంలో ప్రతిరోజు రాత్రి ఒకే సమయంలో నేను శరీరం బయటకు వెళ్ళి పనిచేసేదాన్ని. 'ప్రార్థనలు — ధ్యానములు' లో నేను చెప్పినట్లు. రాత్రి ఇల్లంతా సద్దుమణిగి, ప్రశాంతంగా ఉన్నప్పుడు, శరీరం బయటకు వెళ్ళి, అన్ని రకాల అనుభవాలు పొందేదానిని. క్రమంగా నా శరీరం నిద్రలో నడిచేదైంది (అంటే రూపం యొక్క ఎరుక ఎక్కువై, శరీరంతో బంధం దృఢంగా ఉంది). ఇది అలవాటైపోయింది నాకు — నిద్రలో లేవడం, డెస్కు తెరవడం, ఒక పేపరు తీసుకుని పద్యాలు వ్రాయడం అలవాటైంది. అవును —పద్యాలే, కాని నాలో అప్పుడు ఎటువంటి కవి లేడు. (ఆ నిద్ర సాధారణమైనది కాదు) కాని అలా వ్రాసేదాన్ని. ఎరుకతో అన్నీ సొరుగులో పెట్టి, తాళం వేసి, పడకపైకి పోయేదాన్ని.

అంతేవాసితో శ్రీమాత సంభాషణలు, 15 ఆగస్టు, 1961

అనువాదం: యస్. వై. సోమయాజులు (6281730339)

నాకు అప్పుడు పదమూడు సంవత్సరాలు ఉంటాయో, లేదో, ఒక వింత అనుభవం కలుగుతూ ఉండేది. అట్లా సుమారుగా ఒక సంవత్సరం పాటు కొనసాగింది! నిద్రలో నేను నా దేహంనుండి విడిపోయి పైపైకి పోతున్నట్లు అనిపించేది.! ఆ సమయంలో నేను బంగారు (రంగుగల) వస్త్రం ధరించి ఉన్నాను. ఆ వస్త్రం నా కంటే ఎన్నో రెట్లు పెద్దది. నేను ఎంత పైకి పోతే అది అంత పెద్దది అవుతూ వుండేది! పట్టణాన్ని కప్పేటంత విస్తృతం అవుతున్నట్లు అనిపించేది. అప్పుడు ఊళ్ళోని పిల్లా పాపా, బీదా,బిక్కీ ఆ వస్త్రి ఛాయలో తలదాచుకోటానికి వచ్చేవారు. వాళ్ళ కష్టాలనూ, నష్టాలనూ నాతో చెప్పుకొని ఉపశమనం పొందేవారు. ఆ వస్త్రం వారందరినీ కప్పివేసేది. దాన్ని తాకగానే వారికి స్వస్థత లభించేది. వారు తిరిగి వెళుతున్నప్పుడు, ఇతోధిక శక్తితో, ఆనందంగా వెళ్ళేవారు.

నాకు కూడా దైనందిక కార్యక్రమాలలోకంటే, రాత్రులందు కలిగే ఈ అనుభూతే గొప్పగా అనిపించేది. ఇంతకంటె ఎక్కువ ఆనందాన్ని ఇచ్చే అనుభూతి, నాకు తెలియదు. మిగతావన్నీ పేలవంగా, నిర్జీవంగా అనిపించేవి. రాత్రులలో కలిగే ఈ అనుభవమే అసలైన జీవితానుభవం అనిపించేది. అప్పుడప్పుడూ నాకు ఒక వయసుమీరిన వ్యక్తి కూడా కనిపించేవాడు. నాకు ఎడమ పక్కన మౌనంగా నిలుచొని ఉండేవాడు. కారుణ్యపు చూపులతో నన్ను చూస్తూ ఉండేవాడు. చిక్కని ఊదారంగు దుస్తుల్లో వుండి పరిపూర్ణత్వానికి ప్రతీకగా కనిపించేవాడు. ఆయనే "ఏసుక్రీస్తు" అని నేను క్రమంగా గ్రహించాను.
CWM 1:81

తత్వమసి (అంతా నీవే)

నాకు పదకొండు, పన్నెండు సంవత్సరాల వయసులోమా అమ్మగారు ఒక ఇల్లు అద్దెకు తీసుకున్నారు. అది ఒక అడవికి సరిహద్దుల్లో ఉండేది. అందువలన మేము తరచు పట్టణానికి వెళ్ళవలసిన అవసరం అంతగా వచ్చేది కాదు. నేను మాత్రం సమయం దొరికినప్పుడల్లా అడవికి వెళ్ళి ఒక చోట ఏకాంతంగా కూర్చునేదాన్ని. అంతా పగటి కలలా అనిపించేది. అప్పుడప్పుడు కొన్ని ఉడుతలు, పక్షులు, లేళ్ళు నాకేసి తేరి చూస్తూ వుండేవి. (శ్రీమాత కన్నులు పెద్దవి చేసి చూపిస్తారు.) ఆ అనుభవం ఎంత బాగా వుండేదో! నేను కళ్ళు తెరచి చూచేసరికి అవి అక్కడనించి పారిపోయేవి!

ఈ మధుర స్మృతులే నాకు తరువాత కూడా జ్ఞప్తికి వచ్చేవి. నాకు ఇరవై సంవత్సరాలు వచ్చిన తరువాత థియోను మహాశయుని కలసుకొని (అంటే దాదాపు 10 సంవత్సరాలు తరువాత) వీటిని గురించి తెలుసుకున్నాను. అప్పుడు నాకు అర్థమైంది. శ్రీమతి థియోన్ కూడా చెప్పారు. "నీవు 'తత్'వి అని నాకు తెలుసు. 'తత్' ముద్ర నీపై కచ్చితంగా ఉంది."

ఈ విషయమై నేను తీవ్రంగా ఆలోచించి ఒక నిర్ధారణకు వచ్చాను. నా ఈ అనుభవాలన్నీ సూచించేది ఒక్కటే: చుట్టూ కంటికి కనుపించని వారెందరో నా కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉన్నారు. (శ్రీమాత చిరునవ్వుతో చెప్తారు).

తమాషా ఏమిటంటే, ఆ అనుభవం మానసికమైనది కాదు. అది నాకు అసలే తెలియదు. అప్పటికి నాకు ధ్యానం అంటే కూడా తెలియదు. నాకు ఆ విషయాలపై ఏ అనుభవమూ లేదు. అసలు ఆ విషయాలను మా తల్లిగారు నా దగ్గరకు కూడా రానిచ్చేవారు కాదు. వాటి వలన నాకు పిచ్చికూడా ఎక్కుతుందని హెచ్చరించేవారు కూడా!

శ్రీమాత శిష్యునితో సంభాషణలు, 9 మార్చి, 1963

అనువాదం: కె. ఆర్.యల్. నరసింహారావు (9848848291)

ప్రతి విషయంలో గొప్ప కళ వుంది

శ్రీమాత స్వభావం ఒకింత సంకోచించే స్వభావం. వాస్తవానికి ఆమెకు వ్యక్తిగత సామర్థ్యంపై అంత నమ్మకం లేదు. (అవసరమొస్తే దేనినైనా సాధించే సామర్థ్య మున్నప్పటికి) 20 లేక 21 సంవత్సరాల వరకు నేను అతి తక్కువగా మాట్లాడే 'దానను. ఉపన్యాసంలా వుండేది కాదు. సంభాషణల్లో పాల్గొనేదానను కాను. చెప్పింది విని అతి తక్కువగా మాట్లాడేదానని. అప్పుడు పారిస్‌లో వుండే అబ్దుల్ బాహాతో పరిచయ మేర్పడింది. ఒక విధమైన సన్నిహితత్వం మా మధ్య పెరిగింది. నాకు అతని ఉపన్యాసాలపై ఆసక్తి కాబట్టి అతని సమావేశాలకు వెళుతుండేదానను. ఒక రోజు అతని గదిలో వున్నప్పుడు అతడు నాతో "నాకు సుస్తీగా వుంది. నేను మాట్లాడలేను. నా కోసం నీవు వెళ్ళి మాట్లాడు" అని అన్నాడు. "నేనా! నేను మాట్లాడలేను," అని చెప్పాను. "నీవు చెప్పదలచుకున్నది దానంతటదే వస్తుంది," అని బదులిచ్చాడు. అతడు చెప్పినట్లే చేశాను. అక్కడ 30 మంది లేక 40 మంది వున్నారు. నేను వెళ్ళి వారి మధ్యన కూర్చున్నా. అకస్మాత్తుగా మాట్లాడటం ఆరంభించాను. వారితో అర్థగంట సేపు మాట్లాడాను. (వారికి ఏమి చెప్పింది తెలియదు) మాట్లాడిన తర్వాత ప్రతి ఒకరు సంతృప్తిచెందారు. అబ్దుల్ బాహాను చూడటానికి వెళ్ళినపుడు అతడు నాతో "అద్భుతంగా మాట్లాడావు," అని అన్నాడు. "నేను మాట్లాడలేదు," అని అన్నా. ఈ రోజు మండి (అతని చమత్కారం నాకు వచ్చిందని మీకు తెలుసు). ప్రశాంతంగా కూర్చునేదానను. ప్రతిదీ దానంతటదే వచ్చేది — ముఖ్యంగా అహంకారం లేకుండా చేసుకోవాలి. అలా చేసుకుంటే సర్వం గొప్ప కళామయంగా భాసిస్తుంది. మీరు చేసేదాంట్లో అది ద్యోతకమవుతుంది. చిత్రకళగాని (చిత్రకళ, శిల్పకళ, వాస్తువిద్య, సంగీతం) మరేదైనాగాని నీవు నీ అహంకారాన్ని వదలి నీ యంత నీవు అజ్ఞానంనుండి బయటపడగలిగితే ఆ జ్ఞానం నీకు అవగతమవుతుంది. ఇతరులు చెప్పవలసిన పని లేదు. ఆ వస్త్వాత్మయే నిన్ను ఉపయోగించుకుంటుంది.

శ్రీమాత: శిష్యునితో సంభాషణ, ఫిబ్రవరి 18, 1987

అనువాదం: శ్రీ అకుల కృష్ణ

దైవం మానవత అవతారం ఎత్తి మానవ స్వభావం పొంది దైవమార్గంలో మానవులకు మార్గాన్ని చూపుతుంది. దివ్యాత్మ వ్యక్తీకరణ జరుగుతుంది. దివ్యచైతన్యాభివృద్ధి చెందుతుంది. మానవుడు దైవంగా మారటం కాదది.

*

అమ్మా! నీవు చిన్నతనంలో వున్నప్పుడు నీవు దివ్యాత్మ సంభూతురాలవని తెలుసునా?

నాకు ఆ ఎరుక వుండేది. శ్రీమాత

అనువాదం: శ్రీ అకుల కృష్ణ (9989251895)

మతసంబంధమైన భావన లేదు

నాకు మతసంబంధమైన భావన ఎన్నడూ, ఎన్నడూ లేదు — నీకు తెలుసా, జనులు ఈ విధంగా పిలిచేటటువంటింది... ప్రత్యేకించి ఐరోపాలో వాళ్ళకి మతం అంటే ఉన్న భావనలాంటిది. దానిని నేను భక్తిపూర్వక భయం, ఒక రకమైన భయభ్రాంతి అంటాను. ఇది నా కెప్పుడూ నవ్వు తెప్పిస్తుంది! కాని నేనెల్లప్పుడూ వాటి వెనకనున్న వాటి అనుభూతి పొందుతూ ఉండేదానిని, వాటి వెనుక హాజరై ఉండేవాటిని.

ఒకసారి నేను ఒక చర్చిలోకి వెళ్ళడం నాకు గుర్తుకు వస్తున్నది, నా కది చాలా అందంగా కనపడింది. అది ఏ ఉత్సవం లేక వేడుక రోజూ కాదు, కనుక అదంతా ఖాళీగా ఉంది. అక్కడ ప్రార్థన చేస్తూ కేవలం ఒకరిద్దరు మాత్రమే ఉన్నారు. నేను లోపలికి వెళ్ళి మంటపానికి కొద్దిగా పక్కగా కూర్చున్నాను. ఒక రెవరో ప్రార్థన చేస్తున్నారు, వారెవరోకాని చాలా దుస్థితిలో ఉండి ఉంటారు — ఆమె ఏడుస్తూ ప్రార్థిస్తున్నది. అక్కడ ఒక విగ్రహం ఉంది, నా కది ఎవరిదో కూడా తెలియదు: క్రీస్తు లేక మేరీమాత లేక ఒక మహాత్ముడు (సెయింట్) — నాకేమాత్రమూ తెలియదు. అప్పుడు ఓహ్, హఠాత్తుగా, ఆ విగ్రహం ఉన్నచోట, ఒక బ్రహ్మాండమైన సాలీడును చూశాను.... పులికోచ సాలీడు లాంటిది (ఐరోపాలో కనపడే విషపు సాలీడు), తెలుస్తున్నదా, చాలా పెద్దది (సంజ్ఞ)! అది మంటపం గోడ మొత్తాన్ని ఆక్రమించుకుని, అక్కడికి వచ్చిన జనులందరి ప్రాణశక్తి నంతటిని మింగేయడానికి నిరీక్షిస్తున్నది. అది హృదయవిదారకం... నాలో నేను అనుకున్నాను, 'అయ్యో, ఈ జనులు...' అక్కడ ఈ దీనస్థితిలో ఉన్న స్త్రీ, తాను స్వాంతన కోసం వచ్చింది; అక్కడ ప్రార్థిస్తూ, రోదిస్తూ, స్వాంతన దొరుకుతుందనే ఆశతో ఉంది; కనీసం కనికరం కలిగిన ఒక చైతన్యాన్ని చేరడానికి బదులుగా, ఆమె వేడుకోలు ఈ క్రూరరాక్షసికి ఆహారాన్నిస్తున్నాయి!

The Mother: Conversation with a Disciple, April 29, 1961

దేవుడంటే ఏమిటి?

...నన్ను ఒకానొకరు అడిగారు, "దేవుడంటే ఏమిటి?" దానికి నేను సమాధాన మిచ్చాను'

"మనిషిని మించివుండి మనిషిని శాసించే సమస్తమునకూ, అతడు తెలుసుకోలేని సమస్తమునకూ, కాని తాను దానిమీదే ఆధారపడి ఉన్నదానికి పెట్టుకున్న పేరు." "అతడిని అధిగమించే సమస్తమునకూ" అని అనటానికి బదులుగా మనం ఇలా చెప్పవచ్చు, "అతడిని అధిగమించేది ఏదైతే ఉందో అది", కారణం మేధోపరంగా "సమస్తమునకూ" అనేది వివాదాస్పదం. నా ఉద్దేశంలో "అదేదో" అనేది అనిర్వచనీయమైనది, వివరించడానికి అతీతమైనదేదో అది — మనిషి ఎల్లప్పుడూ ఆ యేదోతోనే శాసించబడుతున్న అనుభూతి కలిగి ఉంటున్నాడు. అది అతడు అర్థం చేసుకోవడానికి సాధ్యమైనదాని కంతటికీ అత్యుత్తమమైనది, అతడిని శాసించేది. అప్పుడు మతాలు దానికొక పేరుపెట్టాయి; మనిషి దానిని 'దేవుడు' అని అన్నాడు. ఫ్రెంచిభాషలో 'దియు' అంటారు, ఆంగ్లంలో 'గాడ్', మరొక భాషలో మరొక విధంగా అనటం జరుగుతుంది, కాని ఏ విధంగానైనా అంతా ఒకటే.

నేను కావాలనే ఏ నిర్వచనాన్నీ ఇవ్వడం లేదు. కారణం, నా జీవితకాలంలో అనుభవం ప్రకారం అది కేవలం ఒక పదం మాత్రమే, ఆ పదం వెనుక ప్రజలు చాలా అవాంఛనీయమైన విషయాలను పెట్టూ ఉంటారు.... దేవుని గురించి వారి భావన, తాను "ఒక్కడే, కేవలం ఒక్కడు మాత్రమే" అని ప్రకటించేవాడు. వారు అంటున్నట్లుగా: "దేవుడు ఒక్కడే, కేవలం ఒక్కడే". కాని వారు, అనటోల్ ఫ్రాన్స్ (ఫ్రెంచి గ్రంథకర్త) వ్రాసినట్లుగా (బహుశా అది 'ది రివోల్ట్ ఆఫ్ ఏంజెల్స్' లో అనుకుంటా, ఈ విధంగా అంటారు: ఆ దేవుడు తాను ఒక్కడుగా, కేవలం తాను ఒక్కడుగానే, పూర్తిగా ఏకాంతంగా మాత్రమే ఉండాలనుకునేవాడు. ఆ భావనే, చెప్పాలంటే, నా చిన్నతనంలో, నన్ను పూర్తిగా నాస్తికురాలిగా చేసింది; నేను ఒక అస్తిత్వం ఉన్నదనేదానిని ఆమోదించటాన్ని వ్యతిరేకించేదానిని, అతడెవరైనాగాని, ఎవరైతే తనను తాను ఒక్కడుగా, కేవలం ఒక్కడుగా, సర్వశక్తిమంతుడైనవాడుగా ప్రకటించుకొంటాడో అతడిని. వాస్తవంలో అతడు ఒక్కటే, కేవలం ఒక్కటే, సర్వశక్తిమంతుడే అయినా కూడా (నవ్వు), అతడికి ఆ విధంగా ప్రకటించే హక్కు లేదు! నా మనస్సులో అప్పుడు ఆ విధంగా ఉండేది. ప్రతి ఒక్క మతంలోను, ఏ విధంగా ఈ సమస్యతో వ్యవహారం నడిపారనే విషయం మీద నేను ఒక గంటసేపు మాట్లాడగలను.

ఏదైనాగాని, నేను అత్యంత నిష్పక్షపాతమైన నిర్వచనంగా అనిపించినదానిని ఇచ్చాను. "దైవం అంటే ఏమిటి?" అనేదానికి ఇతర రోజులలో ఇచ్చిన విధంగానే,

నేను ఆ 'తత్ ' ను గురించిన అనుభూతిని ఇవ్వాలని ప్రయత్నించాను. ఇక్కడ నేను ఆ పదాన్ని వినియోగించడానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడాలనుకున్నాను, నా ఉద్దేశంలో అది, నిస్సారమైనదే కాకుండా, ప్రమాదకరమైనది కూడాను.

The Mother: Conversation with a Disciple, June 7, 1967

సంగీతం ద్వారా జనించిన ఆకాంక్ష

పారిస్‌లోని యూదుల దేవాలయాలలో ఎంత మధురమైన సంగీతం ఉంటుందో; ఓహ్, అద్భుతం ఆ మధురమైన సంగీతం! నాకు కలిగిన అనుభవాలలో మొట్టమొదటిది ఒక దేవాలయంలో కలిగింది. అది ఒక వివాహ సందర్భం, సంగీతం అద్భుతంగా ఉంది — సెయింట్-శాన్స్‌ది; తరువాత నాకు తెలిసింది; ఆర్గాన్ సంగీతం, పారిస్‌లో ఉన్న అత్యుత్తమ ఆర్గాన్‌లలో రెండవది – అద్భుతం!, అప్పుడు నాకు 14 ఏళ్ళుంటాయి. నేను మా అమ్మతో గాలరీల్లో పైన కూర్చున్నాను, అప్పుడు ఈ ఆర్గాన్ సంగీతం వాయించబడింది. అక్కడ కొన్ని సీసపు-గాజు కిటికీ లున్నాయి — తెల్లగా, ఎటువంటి నమూనాలు లేనివి. నేను వాటిలోని ఒక కిటికీలోనుంచి దృష్టి సారిస్తున్నాను, సంగీతంలో ఎంతో ఎత్తుకు కొనిపోబడిన అనుభూతి, అప్పుడు హఠాత్తుగా ఆ కిటికీలోనుంచి ఒక కాంతి మెరుపులాగా వచ్చింది, సరిగ్గా మెరుపులాగ ప్రవేశించింది. నేను కళ్ళు తెరుచుకునే ఉన్నాను — అది ఆ విధంగా ప్రవేశించింది (సంజ్ఞ), అప్పుడు నేను — నాకు నేను ఎంతో విశాలంగా, సమస్తమూ — శక్తిమంతమయిన అనుభూతి పొందాను.... ఆ అనుభూతి చాలా రోజులుంది.

సహజంగానే, మా అమ్మ పూర్తి భౌతికవాది, నా అదృష్టం, ఆమెతో అదృశ్య విషయాల గురించి మాట్లాడటం అసాధ్యం — వాటిని ఆమె మతిభ్రమించినదానికి నిదర్శనంగా తీసుకునేది. స్పృశించి, దర్శించితేనే తప్ప తక్కినవి ఆమెకు లెక్కలోకి రావు. కాని అది ఒక దివ్యానుగ్రహం — నాకు చెప్పటానికి ఏ అవకాశమూ లేదు. నా అనుభవాన్ని నేను నాలోనే ఉంచుకున్నాను. కాని అది నా మొట్టమొదటి సంపర్కం.... తరువాత నాకు తెలిసిన విషయం అది గతకాలంనాటి అస్తిత్వం, సంగీతం ద్వారా ఉద్భవించిన ఆకాంక్షతో అది తిరిగి నాలోకి వచ్చి చేరింది.

కాని నేను చర్చిలలో అరుదుగా అనుభవం పొందేదానిని. పైగా దానికి వ్యతిరేకంగా: స్వాంతన, దివ్యకారుణ్యం పొందటానికి చేసే మానవప్రయత్నం....

అత్యంతదుష్ట చేతులలో పడుతున్నందుకు నాకు తరచుగా బాధానుభవమే కలిగేది.

నేను పొందిన అనుభవాలలో ఒక అత్యంత భయంకరమైన అనుభవం నాకు వెనిస్‌లో కలిగింది. (అక్కడి ప్రార్థానాలయాలు ఎంతో సుందరమైనవి — వైభవోపేతం!) నాకు గుర్తుంది, నేను చిత్రలేఖనం చేస్తున్నాను — వారు నన్ను ఒక మూల కూర్చుని చిత్రలేఖనంచేయడానికి అనుమతి నిచ్చారు — దానికి దగ్గరలోనే — పాపాలను ఒప్పుకొనే స్థలం. అక్కడ దుస్థితిలో ఉన్న ఒక అభాగ్యస్త్రీ మోకాళ్ళ మీద వంగి ఉంది — ఎంతో భయంకరమైన పాపభావనతో! ఎంత దయనీయస్థితి! ఆమె గుండెలు పగిలేలా ఏడ్చింది. అప్పుడే మతగురువు రావడాన్ని నేను చూశాను, ఓహ్, ఒక భయంకర స్వరూపం, జాతిలోని భయంకర స్వరూపం! అతడు లోనికి వెళ్ళాడు; అతడు ఒక ఇనుపకడ్డీలాగ ఉన్నాడు. అక్కడేమో ఈ అభాగ్యస్త్రీ వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్నది; అవతలి వైపున గొంతుక, కఠినంగా, కరకుగా వుంది.... నన్ను నేను ఏమాత్రం నిగ్రహించుకోలేకపోయాను.

The Mother: Conversation with a Disciple, April 29, 1961

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ (9441813100)

నిరంతర దైవసాన్నిధ్యం

చాలా పరస్పర విరుద్ధమైన అనుభవాలున్నాయి నాకు: నా చిన్నతనం నుండి ఒక్కటి నిరవధికంగా కొనసాగుతూనే వచ్చింది. (నేను దానిని పరికిస్తున్నకొద్దీ అది మరింతగా అవిచ్ఛన్న మైనదిగా కన్పిస్తున్నది),అదే దైవసన్నిధి. తన బాహ్యాజీవితంలో ఎవరో 'భగవంతుడు' అన్నారు, దాన్ని? ఏమిటీ మతిలేని మాట భగవంతుడు ఉని కిలో లేడు! అనేదాన్ని. అర్థమైందా, పరిస్థితి అలాంటిది.

అంత అవిచ్ఛన్నంగా, అంత శక్తిమంతంగా, ఎటువంటి గడ్డు పరిస్థితినైనా యెదిరించి, ప్రతిదానినీ యెదిరించి, యీ దివ్యసన్నిధి అనుభవాన్ని నిలుపుకొని వుండడం యెంత అద్భుతం, యెంత అద్భుతం. నా బాహ్యాచేతనలో, దాన్నంతా వ్యతిరేకించే వ్యతిరేకత వుంది. తరువాత కూడా "సరే, భగవంతుడనే వాడుంటే నిజంగా ఆతడొక దుష్టుడై వుంటాడు! మన యీ సృష్టికర్తతో నాకేం పని లేదు, ఆతడొక హృదయం లేనివాడు.... ప్రసన్న వదనంతో స్వర్గంలో కూచొని సృష్టి చేస్తూ తనలో తాను మురిసిపోతూ, దానిని గమనిస్తూ "చూసావా యెంత బాగా

చేసానో" అనే భావనకు "అలాగా, అయితే ఆ బృహదాకారం గల జంతువుతో నాకేం పని లేదు" అని చెప్తాను.

మదర్: శిష్యునితో సంభాషణలు, ఏప్రిల్ 29, 1961

దైవంతో అవిచ్ఛిన్న, సచేతన యేకత్వం

దీన్ని మీకీ రోజు చెప్తున్నాను. తనకు 18 సంవత్సరాల వయస్సు అని చెప్పిన ఒకరికి చెప్పిన విషయం. 18, 20 సంవత్సరాల వయస్సు మధ్య, యెవరి సహాయమూ లేకుండా పుస్తకాల సహాయం కూడా లేకుండా నా ఒక్కదానినే దైవంతో సదా, సచేతన యేకత్వాన్ని పొందాను. తరువాత కొద్దికాలానికి వివేకానందుని 'రాజయోగం' చదవడం తటస్థించినపుడు, యెవరో ఒకరు నాకు జరిగినదానిని కొంత వివరించగలిగిన వారున్నారనేదే యెంతో అద్భుత మనిపించింది! నేను సాక్షాత్కారింప జేసుకొనడానికి సంవత్సరాలు పట్టేదాన్ని కొద్ది నెలల్లోనే సాధ్యపడేందుకది సహాయం చేసింది.

యూరపు వచ్చిన భారతీయుడి నొకనిని నేను (బహుశా, నాకు 20 లేక 21 సంవత్సరా లుంటాయప్పుడు) కలుసుకొన్నాను, అతడు నాకు 'గీత' ను గురించి చెప్పాడు. 'గీత' కు సంబంధించిన ఫ్రెంచి అనువాద గ్రంథం (ఆ అనువాద మేమంత బాగా లేదు అని చెప్పక తప్పదు) యిచ్చి చదువమన్నాడు. దాని కీలకం ఒకటి చెప్పాడు (అది అతనిది, అతడు చెప్పిన కీలకం). "అంతర్యామి భగవంతుని ప్రతీకగా కృష్ణుని యెరుగుతూ గీతను చదువండి" అని చెప్పాడు! "ఆ జ్ఞానంతో దానిని చదవండి. — కృష్ణుడు అంతర్యామియైన భగవంతుని ప్రతినిధి అనే జ్ఞానంతో గీతను చదవండి" అన్నాడు. అంతే, ఒక్క నెలలోనే సమస్తం చక్కబడింది!

నేనది కనుగొని వెంటనే — ఎవరూ నాకు చెప్పలేదు, ఒక అనుభవం ద్వారా కనుగొన్నాను — నాలో నేను ఆవిష్కరించుకొనవలసినదేదో వున్నదని కనుగొనిన వెంటనే, అదే నాకు ప్రపంచంలో అత్యంత ప్రధాన విషయంగా అయ్యింది. ప్రతియితరమైనదానికన్న అదే ముందు సాధించుకోవలసినదైంది!

అదీ గాక "ఫలానా విధంగా నీవు చేసినట్లైతే, నీ మార్గాన్ని కనుగొంటావు" అని

ఆధారం చూపించగల ఒక పుస్తకంగాని, ఒక వ్యక్తిగాని తటస్థపడితే, దానిలోనికి తుఫానులా విరుచుకుపడేదాన్ని... నన్నేదీ ఆపలేకపోయేది.

మదర్: ఒక శిష్యునితో సంభాషణలు, ఆగస్టు 25, 1954

పరిపూర్ణ వినమ్రత

వినమ్రత, ఒక పరిపూర్ణ వినమ్రత, సమస్త సాక్షాత్కారానికీ కావలసిన పరిస్థితి. మనస్సుకు దానిమీద దానికెంతో నమ్మకం. తనకంతా తెలుసునని, అంతా అర్థమైపోయిందనీ అనుకొంటుంది. దానికి ఉదాత్తమమైనదిగా కన్పించే దానిపై అది ఆదర్శపరంగా అసలెప్పుడైనా పనిచేసేటప్పుడు అది మరింత పొగరుబోతుగా, మరింత మొండిగా తయారవుతుంది. దాని ఉదాత్త భావం, దాని గొప్ప నిస్వార్థ లేక యితర ఆదర్శాల కావల యింకా ఉన్నతమైనదేదో వుండి వుండవచ్చునని చూచేందుకు దానిని ఒప్పించడం దాదాపు అసాధ్యం. దానికి తగిన యేకైక చికిత్స వినమ్రత. తాను సృజించిన జీవులను కించపరచే, తన ముందు మోకాళ్ళపై వంగి వుండగా చూడాలని, కొన్ని మతాలు భావించే వినమ్రతను గురించి కాదు నేను చెప్తున్నది.

నా చిన్నతనంలో యిటువంటి వినమ్రతపై తిరగబడ్డాను. తన జీవులను కించపరచాలనుకొనే భగవంతుడిని నమ్మడానికి నేను తిరస్కరించాను. నా అర్థం అటువంటి వినమ్రత కాదు. తనకేం తెలియదని, తాను తెలవియనివాడనని, మన కిప్పుడు అత్యంత సత్యమైనదని, అత్యంత ఉదాత్తమైనదని లేక అనాసక్తికరమైనదేదో వుండి వుండవచ్చుననేదాన్ని గుర్తించే వినమ్రత. తనను నిరంతరం సర్వేశ్వరునికి నివేదించుకొనడంలో, ఆతని ముందు సమస్తాన్నీ ఉంచడంలో యధార్థమైన వినమ్రత ఉంది. నా మీదేదైనా దెబ్బ పడినప్పుడు (సాధనలో అలా కొన్ని దెబ్బలు పడ్డాయి) నన్ను నేను ఆయన ముందు పడవేసుకొని, "సర్వేశ్వరా! నీ వున్నావు" అని చెప్పడం అప్రయత్నంగా తక్షణం జరిగే ప్రతిచర్య. ఇటువంటి వినమ్రత లేకుండా, నేనెప్పుడూ యేదీ సాధించుకో గలిగేదాన్ని కాదు. నేను 'నేను' అని చెప్పడం నన్ను నేను బాగా అర్థం అయ్యేటట్లు చేసుకొనడానికే, కాని వాస్తవంగా 'నేను' అంటే అర్థం, యీ దేహం ద్వారా, అతని ఉపకరణం అయిన ఆ సర్వేశ్వరుడే. ఈ విధమైన విన

ప్రమతలో నివసించడ మారంభించినపుడు, దానర్థం నీవు సిద్ధికి దగ్గరౌతున్నావన్న మాట. అది షరతు, ఆరంభ బిందువు.

మదర్: ఒక శిష్యునితో సంభాషణ, డిశెంబరు 21, 1957

అనువాదం: కె. వి. రావు (9849929254)

మనిషిలో దైవజ్వాల

ఆకాంక్ష ఎప్పుడూ చైత్యపురుషునికి చెందిన ఒక ప్రకటనం. ఈ భాగం మన లోపలి దివ్యకేంద్రం చుట్టూ వ్యవస్థీకృతమయ్యే మనలోని ఒక అంతర్భాగం! మన అంతరంగ లోతుల్లో వెలిగే ఒక చిన్నజ్వాల. చూడు! ఈ దైవజ్వాల ప్రతి మనిషి లోపలా నెలకొని వుండి కొంచెం కొంచెంగా అన్ని జన్మల్లో కర్మల వగైరా ఫలితంగా ప్రయాణిస్తూ ఉండగా దాని చుట్టూతా ఒక దైవిక వ్యక్తిత్వం రూపుదిద్దుకొంటుంది. దానిని థియోన్ 'అంతరాత్మిక అస్తిత్వం' అని పిలిచారు. ఈ అంతరాత్మిక అస్తిత్వం పూర్తి స్థాయిలో ఎదిగిన తరువాత అది ఒక రకంగా దైహిక లేదా ఒక వైయక్తికస్థాయి నందుకొన్న అంతరాత్మకు ఒక పొరగా అవుతుంది. ఈ అంతరాత్మ పరమేశ్వరుని లోని ఒక అంశం, వ్యక్తిగతరూపంగా వున్న పరమాత్మ ఈ జీవుడు ఒకే ఒక పరమాత్మ వున్నాడు గనుక వేలాది వైయక్తిక రూపాలుగా వ్యక్తమయ్యే ఒకే ఒక జీవుడున్నాడు. ఒక చిన్న నిప్పురవ్వగా (విస్ఫులింగం) మొదలవుతాడు. ఇతడు నిర్వికారుడు, నిత్యుడు, అనంతుడు కూడా. (ఒక పార్శ్వంలో కాకుండా సంభావ్యతల్లో అనంతమైన వాడు) జన్మలలో ఏదైతే గ్రహించబడిందో ఏదైతే దివ్యప్రభావానికి లోనయ్యిందో అదంతా వికాసోన్ముఖంగా జీవాత్మ చుట్టూతా వ్యవస్థీకృతమౌతుంది, ఘనీభవిస్తుంది. తద్వారా అది ఇంకా యింకా సచేతనమై మరింత సమర్థవంతమౌతుంది. ఆఖరికి పూర్తిగా సచేతన ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం కలిగిన జీవిగా మారి తనకు తానపధితిగా కేవలం పరాత్పరుని సంకల్పానుసారం మాత్రమే పనిచేస్తుంది. అంటే అతడు, వ్యక్తిరూపుడైన పరమేశ్వరునిగా చెప్పవచ్చు. దీనినే మనం 'చైత్యపురుషుడు' అని పిలుస్తాము.

చెప్పాలంటే సాధారణంగా యోగసాధన చేసేవారు పూర్తిగా వికసించి దైవకార్యం చేయడానికి మరల జన్మ తీసుకొన్న స్వతంత్ర చైత్యపురుషునిగా గాని లేదా తన

కడపటి జన్మలో తన అభివృద్ధిని పరిపూర్ణం చేసుకోవడానికి ఆత్మోపలబ్ధిని పొందడానికి అవతరిస్తుంది.

మనిషిలో ఆకాంక్షించేది యిదే, ఈ అంతరాత్మిక జీవికే పరమాత్మతో సంబంధ ముండేది. కాబట్టి "నీ లోని చైత్యపురుషుని ఎరుకను కల్గి వుండు" అని నీకు చెప్పేది బాహ్యప్రకృతిచే రూపుదిద్దబడిన అస్తిత్వం దివ్యసన్నిధితో చైత్యపురుషుని ద్వారా సంపర్కం యేర్పరచుకోవడానికే. అప్పుడు ఆ అంతరాత్మిక జీవి మొత్తం అస్తిత్వాన్నంతా స్వాధీనం చేసుకొంటుంది. నిజానికి ఇదే మనిషికి ఆంతరిక మార్గ దర్శి... నా చిన్నతనంలో ఈ 'వ్యక్తి' (నిజానికి ఒక వ్యక్తిగా కాదు, ఒక నిర్దిష్టచేతన, సంకల్పాల వ్యక్తీకరణ) వాస్తవానికి అంతరాత్మిక సన్నిధి. అక్కడ ఏదో మొత్తానికి వెనుకగా వుండి వున్నది. అది ప్రత్యేకమైన వ్యవహారం. నాలో ఏది జరిగిందో అదే ఎవరిలో అయితే అంతరాత్మిక జీవి ఉద్దేశ్యపూర్వకంగా దిగివచ్చిందో వారందరిలోనూ జరుగుతుంది. ఈ అంతరాత్మిక జీవి నీ జీవితానికి దిశానిర్దేశం చేయగలదు. దీనిని స్వేచ్ఛగా పనిచేయనిస్తే నీకు కావలసిన అన్ని పరిస్థితుల్ని సమకూర్చి పెట్ట గలదు. నిజంగా ఇది అద్భుతం. నా విషయంలో మాత్రమే కాదు, వాళ్ళలోని చైత్యపురుషుని ఎరిగిన వారందరి విషయంలోనూ నేనిది చూచాను. ఆ సమకూర్చబడేది నీ వ్యక్తిగత అహంకారిక సంతృప్తి కోసం కాక, నీ చరమ వికాసం సత్యసాక్షాత్కారం కోసమనే దృష్టితో జరుగుతుంది. జీవితంలో అన్ని పరిస్థితులు, ఆఖరికి ఎంతో దురదృష్టకరమైన వని నీవు పిలిచే పరిస్థితులన్నీ కూడా ఎంత వేగంగా నీ వెక్కడికి చేరుకోవలసి వుందో, అక్కడికి సాధ్యమైనంత వేగంగా నిన్ను నడుపుకు పోగలవు.

శ్రీమాత ఒక శిష్యునితో జరిపిన సంభాషణ, జూలై 25, 1962

జన్మత: స్వేచ్ఛ గలది

పదార్థ అతిమానసీకరణం అన్నది ఇక్కడ ప్రశ్న. చేతన అన్నది అసలు విషయం కాదు. ఆ రకమైన అనుభవాన్ని పొందినవారంతా వారి మానసికస్థాయిలోనే పొందారు. అది చాలా సులభం. మానసికంగా అహంకారకల్పిత హద్దుల్ని చెరిపేసుకొంటూ లయాత్మిక సంభూతిని అనిర్దిష్టమైన విస్తృతిలో అనుసరంచడం చాలా తేలిక. ప్రాణికంగా... నా గదిలోకి నేను మళ్ళీ ఉపసంహరించుకొన్న కొద్ది నెలల తరువాత ప్రాణికస్తరంలో నేనొక అనుభవాన్ని పొందాను. అది నిజంగా అద్భుతం, అమోఘం.

కానీ అక్కడ ఆ అనుభవాన్ని పొందాలంటే మనస్సు ఒక మార్పును ఎదుర్కొని తీరాలి. మనం ఆ సమయంలో పూర్తి తాదాత్మ్యస్థితిలో వుండితీరాలి. ఎట్టి మినహాయింపు లేకుండా, తగినంత పటిష్టమైన మానసికపునాదిని సంసిద్ధపర్చకపోతే ఎలాంటి వైయక్తిక ప్రాణిక పురుషుడైనా మిక్కిలి భయంకరమైన దాడిని ఎదుర్కోవలసి వస్తుంది. ఒక మంచి చిన్న అనుభవాన్ని పొందిన అమాయకులంతా ఒక సుస్థిరమైన ఆధారంలేని ఈ పనికి పూనుకోకపోవడమే మంచిది. అలా కాకుంటే ఆ అనుభవం సంభవించినప్పుడు అకారణంగా భయాందోళనలకు గురి అవుతారు. కాని అది భగవదనుగ్రహంతో జరిగినా ప్రస్తుత జన్మలో ప్రాణికపురుషుడి ఆవిర్భావం స్వతంత్రమైనది, అజేయమైనది, ప్రాణికలోకంలో ఇది ఎప్పుడూ దేనికీ భయపడి వుండలేదు అని నీ వనవచ్చు. చాలా అద్భుతమైన అనుభవాలన్నీ ఆచరణాత్మకంగా చూస్తే చిన్నపిల్లల ఆటలు. ఈ రకమైన ప్రాణికస్థాయీ అనుభవాన్ని నేను పొందినప్పుడు అది చాలా ఉత్సాహ జనితంగా ఉండి కొన్ని వారాలవరకు దానిలోనే నిలిచిపోయేలా నన్ను పురికొల్పింది. నేనొకసారి నీతో ఈ అనుభవాన్ని గూర్చి చెప్పాను (అది రెండేళ్ళ క్రిందట అనుకొంటాను) పగటివేళ కూడా ఈ భూగోళానికి పైన కూర్చొన్నట్లుగా నాకు నేను కనిపించేదానిని. అది ప్రాణికలోకంలో జరిగిన అనుభవం. అది నాకెంత వింతరాత్రుల్ని ప్రసాదించిందో, ఆ రాత్రులగూర్చి ఎవరికీ వర్ణించి చెప్పలేను. ఎవరి దగ్గరా ప్రస్తావించనూ లేదు కూడా. కానీ నేను ఆ రాత్రుల గుండా అద్వితీయ సాహసకృత్యంగా ముందుకు సాగాలి. కాని స్వయంగానే యింకా ముందుకుపోయే నేపథ్యంలో దాన్ని మొత్తం వదిలివేశాను. ఎప్పుడైతే ఇదంతా చేశానో ఇక్కడ ఈ భారతదేశ వాసులు ఏమి భావిస్తారో దానిని కొంచెం అర్థం చేసుకొన్నాను. "అతడు తన అనుభవాన్ని సమర్పించేవాడు" అని వాళ్ళంటారు. దాని అంతరార్థం నేనప్పలు గ్రహించలేదు. ఎప్పుడైతే దీనిని వదిలిపెట్టి చూచానో వాళ్ళనే దానిని పూర్తిగా అర్థం చేసుకోగల్గాను. అప్పుడు నేను పలికాను "కాదు, నేనక్కడ ఆగిపోవాలని అనుకోవడం లేదు. చిట్టచివరివరకు సాగిపోయేందుకై దానినంతా మీ కందిస్తున్నాను." అప్పుడు నా కర్థమైంది దాని భావమేమిటో. దీనిని వదిలివేయకుండా ఉంచిపెట్టుకొంటే అబ్బో! నేనూ విశ్వవిఖ్యాత దృశ్యమాన అద్భుతాల్లో ఒకటి కాగలను. పృథ్వి చరిత్రగతిని తలక్రిందులు చేసే బ్రహ్మాండమైన శక్తి, ఎక్కడా కనీవినీ ఎరుగని

మహాశక్తి., కాని అక్కడ నిలిచిపోవడం అవుతుంది కానీ నేనింకా ముందుకు సాగాను.
శ్రీమాత: ఒక శిష్యునితో జరిపిన సంభాషణ, జనవరి 12, 1962

దేవతల ఉన్నత సంకేతాత్మక క్షణంలో
పృథ్వి ఆకాంక్షకు, పరమానందం కోసం
ఆమె చేసిన అభ్యర్థనకు బదులిస్తూ
మన పరసీమల నుండి
ఒక మహనీయత అరుదెంచెను.
ఈ పార్థివ వస్తుజాల కోలాహలంలో ఒక నీరవత.
దృఢంగా వెలువరించెను ఒక రహస్య వాక్కును
సశక్త అంతరోన్ముఖ స్రవంతి
పూరించెను సున్నిత విస్మృత మృత్తికను
వెలిగించబడెను ఒక దీపం
ఒక పవిత్రమూర్తి రూపొందె
ఒక మధ్యవర్తిత్వం వహించే కిరణం భూమిని తాకెను.
మనిషి మనసు, భగవంతుని మనసుకు నడుమ
అగాధాన్ని పూడ్చుతూ
తన విశుభ్ర ప్రకాశంతో
మన క్షణభంగురతను
అజేయానికి ముడిపెట్టెను
ఒక శక్తి తన స్వర్గీయమూలం తెలిసి
మానవాకృతిలోకి స్వర్గాన్ని మారుస్తూ
దిగివచ్చెను ఈ అసంపూర్ణ పుడమి మూసలోకి
మర్త్యత్వంలోకి పడినందుకు చింతించక
అంతటిని కలయజూచెను
విశాల వినిర్మల నయనాలతో —
శ్రీఅరవిందుల 'సావిత్రి' నుండి

అనువాదం: సి. హెచ్. హర్షవర్ధన్ (441519210)

నేను దైవానికి తప్ప ఏ దేశానికీ, ఏ సంస్కృతికీ, ఏ సమాజానికీ ఏ జాతికీ చెందను.

దైవానికి తప్ప ఏ గురువుకూ, ఏ ప్రభువుకూ, ఏ శాసనానికీ, ఏ సాంఘిక సాంప్రదాయానికీ విధేయురాలను కాను.

CWM 13;38 శ్రీమాత